STAR WARS

BOBA FETT

VÂNAT

O NUVELĂ DIN RĂZBOIUL CLONELOR

ELIZABETH HAND

ELIZABETH HAND

BOBA FETT
VÂNAT

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Elizabeth Hand
Boba Fett
Book 4 – Hunted
2003

ELIZABETH HAND

Elizabeth Hand (născută pe 29 martie 1957) este o scriitoare americană de science-fiction şi fantezie, care a scris patru din cele şase cărţi din seria *Tânărul Boba Fett*. De asemenea, a fost programată să scrie o carte din *Epoca Vechii Republici*, dar ulterior a renunţat.

A scris o recenzie pozitivă despre novelizarea lui Alan Dean Foster a filmului *Trezirea Forţei* pentru Washington Post. În ceea ce priveşte propriile lucrări pentru franciza *Războiul Stelelor*, a declarat că cea mai bună parte au fost emailurile pe care le-a primit de la fanii tineri.

O scrisoare care s-a remarcat în mod deosebit, a fost cererea unui băiat de clasa a III-a care dorea să-i ia un interviu telefonic pentru un proiect şcolar.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Unii cred că spaţiul este gol. Tatăl lui Boba Fett, Jango Fett, fusese unul dintre ei.

— *Spaţiul este gol*, îi spusese Jango fiului său. *Şi golul este inutil, până când este umplut cu muncă, sau energie, sau fiinţe, sau nave spaţiale. Un bun vânător de recompense poate părea uneori invizibil. Dar el ştie să folosească spaţiul din jurul său. Şi dacă foloseşte acel spaţiu, nu mai este gol*.

Boba nu credea că spaţiul era gol. Privind spre spaţiul care înconjura nava *Sclav I*, el gândea că spaţiul era plin, şi strălucitor, şi frumos. Peste tot erau planete şi stele. Văzu flăcări îndepărtate, verzi, sau aurii, sau roşii, care reprezentau galaxii, sau nebuloase, sau chiar nave spaţiale uriaşe.

Totuşi, era de acord cu tatăl său într-o privinţă. Indiferent ce era spaţiul din interiorul galaxiei, Boba ştia că trebuia să profite la maximum de el.

— Apropiere de destinaţie, îl informă vocea rece şi computerizată din consola lui *Sclav I*. Apropiere de Tatooine.

Boba se aplecă înainte. Trecu mâna peste consola de pilotaj a lui *Sclav I*. Degetele lui păsau butoanele, întrerupătoarele şi ecranele de navigaţie sensibile la atingere. Zâmbi. El era parte din spaţiul complex care compunea interiorul navei.

Nava lui, odată cu moartea tatălui său.

Cu doar câteva zile în urmă, pe planetă Aargau, Boba recuperase *Sclav I* de la Aurra Sing, vânătorul de recompense care o furase. Aargau era planeta bancară a galaxiei. Acolo, Boba îşi recăpătase ceea ce mai rămăsese din averea tatălui său – suficiente credite pe care să le cheltuie pentru a echipa *Sclav I* pentru această călătorie.

— Timpul estimat de aterizare – 0120, spuse computerul. Pătrundem în spaţiului planetei Tatooine.

Tatooine. Boba Fett se uită fix la planeta din faţa lui. Era o sferă mare de culoare osului, striată ici-colo cu un maro mai închis şi cu alb. În depărtare, sorii gemeni ai lui Tatooine străluceau cu o culoare portocalie mată. Erau ca nişte ochi demonici care priveau spre Boba.

Nu, spaţiul nu era gol.

Se aplecă înainte şi introduse o comandă în consola de control. Cu un vuiet surd, *Sclav I* pătrunse în atmosfera planetei deşertice. Nava începu să cadă spre suprafaţa lui Tatooine. Sorii gemeni se micşorară, devenind mai puţin strălucitori. Dar rămăseseră ameninţători. Boba privi spre lumea deşertică, strâmbându-se.

Ăsta sigur nu este un loc în care aş vrea să petrec mult timp, gândi el.

Furtuni de nisip, oceane de dune de nisip, canioane afectate de secetă, ferme de umiditate şi căldura continuă. Din ce auzise Boba, Tatooine era plină cu nişte chestii destul de îngrozitoare.

Aşa că, de ce am venit aici?

Boba zâmbi sumbru. Ştia răspunsul la întrebarea asta.

Tatăl său, Jango, fusese ucis de un Maestru Jedi pe nume Mace Windu. Dar fiind unul dintre cei mai mari vânători de recompense ai galaxiei (cel mai mare, în opinia lui Boba), Jango trăise în fiecare zi ştiind că ar putea muri. Şi îşi iubise fiul. Pentru a-l pregăti pe Boba în cazul în care se întâmpla cel mai rău lucru posibil, Jango îi lăsase o carte. În carte erau informaţii, sfaturi şi încurajări. Toate erau cuvinte scrise de tatăl său. Cartea îi arăta uneori şi imaginea tatălui său.

— *Păstrează cartea*, îi spusese chipul şi vocea lui Jango Fett când Boba se uitase în carte. *Ţine-o aproape de tine. Deschide-o când ai nevoie. Te va ghida atunci când o vei citi. Nu este o poveste, ci o Cale. Urmeaz-o şi vei fi un mare vânător de recompense cândva, Boba*.

Boba voia asta mai mult decât orice altceva. Să fie un mare vânător de recompense, aşa cum fusese tatăl său. Să ştie că tatăl lui ar fi fost mândru de el.

Uneori, noaptea târziu, când era singur şi parcurgea cartea, Boba pretindea că tatăl său era încă în viaţă, undeva. Dar nu se putea preface niciodată prea mult timp.

Acum cartea era în buzunarul lui. Boba nu avea nevoie să se uite la ea. Ştia sfaturile pe care le conţinea cu privire la Tatooine.

— *Pentru cunoaştere, trebuie să-l găseşti pe Jabba*, spunea cartea. *El nu ţi-o va da; trebuie să o iei singur*.

Huttul Jabba! Unul dintre cei mai notorii gangsteri şi lorzi ai crimei din galaxie! Şi cel mai faimos – chiar dacă dezgustător – rezident de pe Tatooine.

Jabba era motivul pentru care Boba se pregătea să aterizeze pe planeta asta părăsită şi pustie.

Boba îl găsise deja pe Tyranus.

Aşa ajunsese Boba pe Aargau. Tyranus era agentul care îl selectase pe Jango Fett pentru a fi sursa de ADN pentru armata clonă a Republicii. Dar Tyranus era şi Contele Dooku, care îi conducea pe duşmanii Republicii, Separatiştii. Şi doar Boba ştia că cei doi erau unul şi acelaşi.

Cunoaşterea înseamnă putere, îi spusese întotdeauna tatăl său. Dar chiar şi puterea cunoaşterii ar putea fi limitată.

Pentru cunoaştere, trebuie să-l găseşti pe Jabba. *El nu ţi-o va da; trebuie să o iei singur.*

Boba scăpase de Aurra Sing şi de pe Aargau, dar avea nevoie de mai multe credite pentru a supravieţui. Avea nevoie de mai multă putere. Avea nevoie de mai multă cunoaştere. Inspiră adânc, apoi întinse mâna spre consolă şi introduse coordonatele pentru Mos Espa, portul spaţial cel mai plin de viaţă al lui Tatooine.

— Pregăteşte-te pentru aterizare, îi spuse navei sale şi lui însuşi.

Boba ura să recunoască asta, dar avea nevoie de Huttul Jabba.

Capitolul 2

— Planetele sunt ca oamenii, obişnuia să spună întotdeauna tatăl lui Boba. Toate au personalităţi individuale.

La acea vreme, asta nu avusese deloc sens pentru Boba. Dar de atunci, Boba aflase că era adevărat.

Kamino, lumea sa natală, era cenuşie, sumbră şi acoperită de nori, afectată de ploi care puteau dura luni întregi. Nativii Kaminoani erau ca planeta lor. Calmi şi aparent neschimbaţi, manieraţi, dar obsedaţi de control. Erau ideali pentru a supraveghea crearea unei armate de clone.

Aargau, condusă de Clanul Bancar InterGalactic, era perfect ordonată la suprafaţă. Dar sub acea suprafaţă ordonată se afla haosul Oraşului Subteran, unde se putea întâmpla orice.

Şi Tatooine? În timp ce *Sclav I* se înclina pe o parte, Boba se uită fix la portul spaţial de sub el. Era un amestec de cupole, turle de agrement şi minarete pentru jocuri de noroc. Vedea depozitele lungi şi joase şi crestele ruginite ale turnurilor de control spaţial, învechite. Vedea arenele de curse, coloseumul şi magazinele de vechituri. Cea mai mare dintre toate era enorma Arenă Cetate. Acolo începeau competiţia navetele de curse, înainte de a se aventura în deşert. Totul era acoperit cu un strat gros de praf. Clădirile zdrenţuite din Mos Espa păreau să se fi târât din deşert ca nişte viermi gigantici de nisip, care apoi se prăbuşiseră, prea epuizaţi pentru a mai continua. Dincolo de graniţele portului spaţial se întindea vasta întindere a Mării Dunelor, pustiul de nisip, şi praf, şi roci erodate în vânt.

Dacă Tatooine avea vreo personalitate, gândi Boba cu un amuzament dur, era una foarte confuză.

Sclav I zbura încet pe deasupra reţelei de hangare de andocare. De aici păreau nişte cratere, pline de echipamente de supraveghere şi reparaţii. Droizii se strecurau prin ele ca furnicile. Boba se uită în jos, încercând să determine ce hangar de andocare era cel mai sigur. Abia mai avea suficiente credite pentru a plăti andocarea dar nu şi pentru realimentare. Nu va mai avea deloc credite până nu se va întâlni cu Huttul Jabba.

Ce ar face tatăl meu? gândi el.

Şi brusc, ştiu. Îşi puse casca Mandaloriană a tatălui său, care – observă cu mândrie – se potrivea mai bine decât în urmă cu doar câteva luni. Simţi o uşoară căldură în timp ce senzorii oculari ai căştii îi scanau retinele, apoi zumzetul liniştitor pe măsură ce sistemul interactiv îl recunoştea. Căută în băncile de date ale lui *Sclav I* pentru a găsi locaţia de andocare folosită ultima dată de Jango Fett.

Computerul navigaţional îl informă că era docul lui Mentis Qinx.

Boba introduse coordonatele, apoi se lăsă pe spate în scaunul de comandă. Nava se înclină lin, ca o apă curgătoare. Începu coborârea spre o grămadă de turnuri dărăpănate care înconjurau un hangar de andocare mare şi foarte ponosit.

Boba zâmbi. Îşi ajustă casca Mandaloriană. Verifică să se asigure că are cartea în buzunar. Câteva minute mai târziu, *Sclav I* ateriză în siguranţă pe Mos Espa. Reuşise. Dar ăsta era doar începutul. Acum trebuia să-l găsească pe Jabba.

Boba decise să poarte casca, cel puţin la început. Astfel nu va şti nimeni cât de tânăr era. Era deja îmbrăcat în uniforma Mandaloriană standard – tunică şi pantaloni gri-albastru, cămaşă închisă la culoare, cizme negre, înalte. Cu casca acoperindu-i faţa, putea fi doar o fiinţă de înălţime mică. Putea fi un fizician Mrlssi, sau un comerciant Bimm, sau un pilot Sullustan. Nimeni nu trebuia să ştie că era doar un copil.

Îşi curăţă gâtul, apoi ieşi din *Sclav I* şi coborî în hangarul de andocare. Aerul lui Tatooine îl izbi ca un pumn. Era un aer fierbinte şi uscat, atât de saturat de pietriş şi praf încât putea să-i simtă gustul pe limbă, în ciuda protecţiei căştii. La câţiva metri distanţă, droizii de serviciu se rostogoliră şi se grăbiră sub o altă navă. Peste tot erau împrăştiate conducte de combustibil şi echipamente de reparaţii. Boba se uită în jur după responsabil, stând pe cât de drept putea pentru a proiecta o imagine de încredere.

— Domnule! îl salută o voce plăcută, recunoscând nava. Jango Fett, nu-i aşa?

O siluetă strălucitoare se apropia de el – un droid administrativ 3D-4X placat cu argint. Capul său contondent, în formă de tub, se învârtea în timp ce privea de la Boba la *Sclav I*.

— Fett, aşa este, a spus Boba. Simţi un mic val de uşurare. Un droid era mai uşor de păcălit decât o fiinţă. Trebuie să-mi las nava aici pentru o vreme.

— Foarte bine, foarte bine, spuse droidul.

Se opri. Boba putea auzi şuvoiul distorsionat de cuvinte care venea din comunicator. După o clipă, droidul se întoarse spre el.

— Stăpânul Qinx doreşte să vi se reamintească faptul că există o mică problema cu un debit restant în contul dumneavoastră.

Boba înghiţi. În cască, îşi simţea faţa ca şi cum s-ar fi topit. Inspiră adânc, îşi îndreptă umerii şi spuse:

— Sunt conştient de asta. Ţine...

Boba întinse un cip de credit, tot ce mai rămăsese din averea tatălui său. Droidul îl scană, apoi îşi roti capul.

— Nu este suficient.

— Şi sunt conştient de asta, spuse repede Boba. Era bucuros că droidul nu-i putea vedea faţa. Te rog să-l informezi pe stăpânul tău că am o audienţă privată cu Huttul Jabba în legătură cu unele afaceri mai vechi de-ale mele. Odată ce m-am întâlnit cu Jabba, voi face plata integrală.

— Stăpânul Quinx a declarat în mod specific că...

Boba clătină din cap.

— Sunt sigur că stăpânul tău nu vrea să mă întârzie de la întâlnirea cu Jabba, spuse el pe tonul de avertizare pe care îl auzise de multe ori la tatăl său. Desigur, pot să-l informez pe Jabba că va exista o întârziere...

Boba se întoarse şi făcu un pas înapoi spre nava sa. Inima îi veni în gât. Dacă droidul ştia că era o cacealma...

În spatele lui putu auzi scâncetul comunicatorului lui 3D-4X.

— Foarte bine, spuse droidul. Vocea sa păru uşor neliniştită. Desigur, nu vrem să vă amânăm întâlnirea cu Huttul Jabba. Mai doriţi ceva până când vă întoarceţi?

Fiind în siguranţă în spatele căştii, Boba rânji. De ce nu?

— Da, spuse el. Te rog să faci o revizie completă şi să refaci stocurile navei. Şi alimentează-o.

— Foarte bine, domnule. Droidul începu să păşească spre droizii de serviciu. Voi de colo! Lăsaţi alea şi veniţi aici imediat!

Boba privi cum droizii începeau să înconjoare *Sclav I*, bipăind şi ciripind. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre rampa care ducea în jos, spre străzi.

Poate că va fi mai uşor decât credeam! gândi el.

Îşi netezi partea din faţă a tunicii şi ieşi afară, cu capul sus.

Jabba, am venit!

În mai puţin de un minut, era pierdut fără speranţă.

Capitolul 3

Din aer, Mos Espa părea derutant dar nu haotic. Boba recunoştea străzile şi aleile, chiar şi drumurile importante ce duceau în deşert. Totul era complicat, dar presupusese că exista un model. Şi dacă exista un model, îşi va da seama cum să-l folosească. Dar de îndată ce ieşi din hangarul de andocare supraaglomerat, Boba îşi dădu seama că nu exista niciun model. Nu exista nicio logică, cu excepţia logicii cumpărării, vânzării şi a furtului.

Pentru o clipă, Boba uită că trebuia să pară că deţine controlul.

— Oho, icni el, uimit.

Din aer, Mos Espa – toată planeta – părea să aibă o singură culoare. Culoarea nisipului, a prafului şi a pietrei. Dar acum, când stătea aici, Boba văzu că nu era adevărat. Tatăl său îi spusese odată că trebuia să priveşti o lume ca pe un grăunte de nisip. Asta era ceea ce i se părea că vede acum. În jurul lui era un vârtej de culori aurii şi bej palid, aproape spre alb. Clădirile antice erau făcute din piatră şi cărămidă crăpată; drumuri erau făcute din pietre sparte, iar aleile din pământ bătătorit. Se vedeau aparate pentru recoltat apă şi cisterne ruginite şi vaporizatoare inutile, stricate. Şi, peste tot, erau forme de viaţă. Treceau în grabă pe lângă el, înfruntând vântul şi praful neobosit. Văzu grupuri de Jawa mici, în robe cu glugi de coloarea prafului, murdare. Ochii lor galbeni străluceau lugubru în timp ce treceau pe lângă el. Unii dintre ei erau călare pe ronto[1] înalţi şi liniştiţi, care îşi întorceau capetele cu coarne pentru a se uita calmi la Boba. Văzu negustori care vindeau apă şi mărfuri de contrabandă. Văzu piraţi Feeorin, cu feţele pline de tentacule indigo şi femei frumos îmbrăcate şi mascate, cu bijuterii multe, care se îndreptau spre cazinourile Huttilor.

— Mirodenii Magraviane, domnule? şuieră o voce lângă casca lui Boba. Vă va ascuţi reflexele ca ghearele de chrysalidă[2]!

Boba clătină din cap când Rodianul botos întinse o mână murdară spre el.

— Nu, mulţumesc, spuse Boba. Făcu câţiva paşi rapizi pe stradă.

— *Geggaourraaay!* strigă o voce.

Boba privi în sus şi văzu o creatura uriaşă care stătea lângă el. Era o bantha, corpul său mare legănându-se înainte şi înapoi. Pe spatele animalului stătea un Tusken înarmat. Boba se uită fix la el, mirându-se: ştia că era rar să vezi unul atât de departe de deşertul care îi era casă. Tuskenul ţipă ameninţător la Boba. Boba nu putea înţelege ce spunea, dar ştia ce înseamnă. *Dă-te la o parte!*

Boba se feri din calea lui. Simţi firul rigid de păr al banthei cum se freca de el în timp ce trecea. Auzi şuieratul toiagului lovind prin aer chiar deasupra lui.

A fost aproape – mult prea aproape, gândi Boba.

Merse în grabă mai departe. În faţa lui se afla o clădire dărâmată, plină de viaţă: o cantină. Droizii şi extratereştrii, imigranţii recenţi şi nativii de pe Tatooine se amestecau cu toţii în faţa ei, intrând şi ieşind. Fiinţe ce arătau suspect, îmbrăcate în haine prăfuite, cărau cuşti cu diverse fiare – neeki[3] ciripitori de pe Ambria, suuri[4] asemănători cu nişte crabi şi boey[5] fosforescenţi, în globuri de sticlă.

---

[1] Ronto – erbivore sauriene cu patru picioare, originare de pe Tatooine. Sperioase, dar blânde şi puternice, erau animalele de povară şi călărie preferate de jawa.

[2] Chrysalida – tip de creatură modificată de alchimia Sith. Se credea pe scară largă că în timpurile străvechi, cunoştinţele despre crearea lor au fost deţinute, iniţial, de vechea rasă Sith. În acei ani de început, creaturile erau folosite de Imperiul Sith, unde serveau ca animale de companie sau de protecţie pentru ofiţerii de rang înalt sau nobilii puternici. Cunoştinţele pentru crearea unor astfel de monştri au fost ulterior codificate în holocroni, care au fost îngropate pe lumi Sith, precum Korriban.

[3] Neeki – ierbivore mici, reptiliene, originare de pe Ambria.

— Tinere războinic! strigă cu voce joasă un contrabandist când Boba trecu pe lângă el. Am blastere, cele mai noi, foarte ieftine, foarte bune.

Boba îl ignoră. Încetini doar când se apropia de uşile cantinei. Dinăuntru se auzeau sunete de cântece de beţie, strigăte înăbuşite, sunetele unor bile de mung-tee[6]. Şi, cel mai bine, se simţea mirosul de mâncare. Boba se opri. Îi lăsa gura apă. Ştia că nu mai avea credite, dar poate că va fi capabil să şterpelească un castron cu mâncare neterminat. Cei în vârstă erau renumiţi pentru că nu îşi curăţau farfuriile. Se uită în jur, se asigură că are casca pusă cum trebuie şi deschise uşa. În interior zgomotul era asurzitor. La fel era şi îngrozitorul paznic Noghri care se holba la Boba.

— Arată toate armele! strigă el. Aici nu este precum cantinele din Mos Eisley – aici nu se bate nimeni cu arme de foc.

Boba ridică mâinile goale. Noghri îl pipăi aproximativ. Boba îşi ţinu respiraţia. Era îngrijorat de faptul că paznicul ar putea să-i ridice casca şi să vadă că nu era un războinic de talie mică, ci un copil. Din fericire, Noghriul nu avu timp pentru asta. În spatele lui Boba apăruse un grup de Wookiee.

— Mergi! ţipă gardianul către Boba, făcându-i semn înăuntru. Următorul!

Boba păşi printr-un pasaj şi intră în camera principală. Un bar lung, de culoare purpurie neon, ocupa centrul, iar mesele erau împrăştiate de jur împrejur.

Muzica preînregistrată se adăuga tumultului. Erau extratereştri şi oamenii de pretutindeni, cu capetele aplecate unul lângă altul, care plănuiau şi complotau, sau pur şi simplu mâncau şi beau. Droizii servitori se agitau înainte şi înapoi, curăţând vasele şi umplând din nou paharele cu băuturi. Boba se uită în jur.

— Acolo! murmură el.

Aproape de fundul camerei văzu o masă abandonată. Mai avea farfurii pe ea. Boba aruncă o privire în jur pentru a se asigura că nu îl băga nimeni în seamă. Merse normal înspre masă.

— Da! şopti în sinea lui. Este!

Cineva lăsase neatinsă o întreagă farfurie de roba[7]. Un bol cu leguminoase yan scotea aburi alături de ea. Boba întinse mâna, apucă roba şi o duse la gură. Încă era caldă. Muşcă, mestecă şi înghiţi; apoi întinse mâna spre bolul cu legume yan.

— Hei!

Boba înghiţi în sec. Se întoarse să vadă o femeie înaltă, în uniformă de pilot de pe Myrkr. Se încrunta spre el, cu mâna sprijinită uşor pe blasterul de la şold.

— Oh, îmi pare rău, se bâlbâi Boba. Am crezut că asta este masa mea.

În spatele ei apăru un alt pilot. Boba începu să se dea înapoi, când o mână zdrobitor de uriaşă se lăsă pe umărul lui.

— Gunoi Mandalorian! spuse o voce profundă. Îndrăzneşti să respiri acelaşi aer ca şi mine?

Boba se răsuci. Ridică ochii pentru a vedea o fiinţă înaltă de cel puţin trei metri. De la capul cu cască până la picioarele cu cizme, era îmbrăcat într-o carapace de armură strălucitoare. Purta un blaster cât braţul lui de lung; în jurul taliei îi atârnau cuţite şi alte blastere. Dar cel mai rău dintre toate era ceea ce purta pe piept: imaginea lividă a unui craniu Mandalorian.

— E vreo problemă, Durge? întrebă unul dintre piloţi.

Durge. Boba se uită fix la el. Mâinile şi gâtul îi îngheţară brusc. În faţa lui stătea o creatură impunătoare. Ochii îi străluceau în cască, de un roşu răuvoitor.

— Când văd un Mandalorian, spuse Durge, ridicând braţul, e întotdeauna o problemă. Mai ales unul pe care Contele Dooku mi-a cerut să-l vânez.

---

[4] Suuri – specie de crustaceu originară din Tynna. Era mâncarea preferată a tynnanilor, care preferau să îi prindă vii.
[5] Boey – tip de creatură fosforescentă, folosită pentru producerea de băuturi alcoolice.
[6] Mung-tee – joc de noroc cu bile.
[7] Roba – animale porcine mari, originare de pe Aralia. Greutatea medie a adulţilor era de nouă sute de kilograme. Erau crescuţi pentru carnea lor şi erau sursă pentru vestitele fripturi de roba.

Capitolul 4

Lui Boba îi bubui inima în piept. Dar rămase pe loc şi se uită la silueta din faţa lui.

Durge! Tatăl său îl avertizase despre el. Fiind un vânător de recompense în vârstă de două mii de ani, Durge îi ura pe Mandalorieni mai mult decât orice altceva în galaxie. Cu o sută de ani înainte de naşterea lui Boba, Durge încercase să-l captureze pe liderul Mandalorian. În schimb, fusese el însuşi capturat şi torturat. Dar Durge scăpase. Intrase în hibernare pentru a-şi reveni de pe urma rănilor. Când reapăru, complet vindecat, jurase să se răzbune pe toţi Mandalorianii.

Cu toate astea, era prea târziu pentru răzbunare. Pe atunci, mai erau puţini Mandaloriani în galaxie. Fuseseră exterminaţi în timpul nenumăratelor bătălii, unele dintre ele fiind purtate cu Jedii. Totuşi, o parte din Jango Fett rămăsese în viaţă în armata de clone creată din ADN-ul său. Durge promisese să elimine toate clonele lui Jango... şi să facă orice îi cerea Contele Dooku.

Ce ar face dacă ar şti că stă în faţa adevăratului fiu al lui Jango?

Nu voi aştepta să aflu, gândi sumbru Boba.

Inspiră adânc. În momentul în care pumnul lui Durge coborî spre el, Boba se aruncă printre picioarele vânătorului de recompense.

Bine că e atât de înalt! Boba se ridică de pe podea şi o luă la fugă.

— Prinde-l!

Boba alergă spre uşă. Droizii servitori bipăiră şi se feriră din calea lui. Lângă uşă, cei trei Wookiee se dădură cu spatele la zid, mârâind profund, agitaţi.

Baaammm! Un foc de blaster ricoşă deasupra capului său. Boba auzi strigăte şi un foc de răspuns.

— Hei, tu! strigă gardianul Noghri în timp ce tânărul vânător de recompense trecu pe lângă el.

Paznicul se repezi la el, dar şi Boba era rapid. În câteva secunde era din nou afară.

— Mă bucur că am ieşit! şopti el.

Continuă să alerge până când nu se mai vedea cantina în spatele lui. Încă mai erau o mulţime de fiinţe peste tot, dar nimeni nu părea să-l bage în seamă.

Probabil erau obişnuiţi să vadă fiinţe urmărite, gândi Boba.

Se întoarse şi continuă să alerge pe o stradă laterală. Începea să obosească.

Mai bine te odihneşti curând, înainte să..., gândi Boba.

Cu un mormăit, Boba se împiedică de o grămadă de moloz. Căzu, strigând, pe trotuarul crăpat. Întinse instinctiv mâinile ca să-şi întrerupă căderea. Dar nu fu suficient pentru a-l împiedica să se prăbuşească pe pământul dur şi plin de praf.

— Oooffff...

Căzu, cu capul înainte, suficient de dur încât să-şi piardă respiraţia. Îşi aminti prea târziu de cască.

— Nu!

Neajutorat, Boba îşi simţi casca sărindu-i de pe cap. Se întinse să o prindă. Pentru o clipă, îi simţi suprafaţa metalică netedă. Apoi îi alunecă din mână. Dispăru.

În jurul lui era o mare de picioare – cu bocanci, picioare cu copite, picioare cu gheare. Unde îi era casca? Frenetic, Boba se repezi pe coate şi genunchi. Ignoră blestemele şi batjocurile celor care trebuiau să-l ocolească. Îl lovi un picior cu bocanc. Altcineva râse. Boba strânse din dinţi şi continuă.

Acolo! O putea vedea, doar la o lungime de braţ distanţă. Era culoarea neagră familiară, netedă, care îi ascundea faţa atunci când casca era acolo unde îi era locul. Boba se ridică în picioare, cu mâna întinsă pentru a apuca casca.

Şi, în timp ce făcea asta, altcineva o smulse înaintea lui!

— Cauţi ceva?

Boba se îndreptă, furios.

— E a mea! Dă-mi-o!

— A ta? pufni vocea neîncrezătoare. Nu prea cred.

Boba ridică privirea. În faţa lui stătea o fată. Era poate cu un an mai tânără decât el. Era mai mică decât Boba şi mult mai murdară. Faţa îi era plină de praf şi funingine. La fel şi părul. Arăta maro, dar Boba bănuia că ar fi putut fi un blond ceva mai închis sub stratul de murdărie. Era slabă, cu aspect aproape înfometat şi purta haine zdrenţuite – o bluză de mecanic Ugnaught, mult prea mare şi strânsă în jurul taliei cu o bucată de frânghie murdară. Ochii ei erau albaştri şi pătrunzători.

Poate că era mai tânără decât el, dar părea la fel de hotărâtă.

— De unde ai luat o cască de luptă Mandaloriană? întrebă ea. O ridică şi o privi gânditoare. Asta-i scumpă, continuă ea. Îi aruncă lui Boba o privire suspicioasă şi admirativă în acelaşi timp. De unde ai furat-o?

— Nu am furat-o!

Se întinse să o apuce, dar fata era prea rapidă. Înainte ca el să mai poată spune vreun cuvânt, era deja pe partea cealaltă a drumului, alergând cu casca sub braţ. Boba se uită după ea, uluit.

— Nimeni nu ia ceea ce e al meu! strigă el şi se repezi în urmărire.

Capitolul 5

Drumul sinuos era chiar mai aglomerat decât cel pe care îl lăsase în urmă. Dar de data asta, silueta îl ajută pe Boba. Putea să se strecoare prin şi în afara mulţimii la fel de repede ca un Ralltiirieel[8]. Putea ţine cu uşurinţă ochii pe fată, deoarece ea nu era mai mare decât el. Descoperi că se bucura de urmărire. O urmă, gâfâind, trecând pe lângă uşile întunecate de unde pândeau contrabandişti, pe aleile înguste, pline de animale precum părosul tybis[9] şi banthele imense. Alergă printr-o piaţă deschisă, ocupată de o navă uriaşă, înconjurată de Jawa ciripitori. Deja o desfăceau în bucăţi pentru a o vinde pe piaţa neagră. Fata alerga neobosită, cu picioarele goale lovind pământul.

— Stai! ţipă Boba.

Când văzu privirile pe care i le aruncară Jawa, îşi dădu seama că ţipătul fusese o greşeală. Dup-aia fugi în tăcere, salvând energia pentru urmărire.

Ea fugea încontinuu. Boba trebui să se aplece pe sub copertine joase, să sară peste grămezi de gunoi şi rămăşiţele fumegânde ale micului foc de tabără al unui cerşetor. Dar, după alte câteva minute începu să se apropie de ea. Hoaţa era mică şi rapidă şi ştia drumul prin Mos Espa. Dar Boba era mai puternic.

Şi casca Mandaloriană era grea şi nu-i era uşor să o poarte cu ea. Îşi dădea seama din felul în care ea o strângea sub un braţ. Odată, aproape că o scăpase şi Boba crezu că o va recupera în cele din urmă. Mâna i se întinse, simţi pânza aspră a bluzei ei murdare şi curba lină a căştii sale...

Cu un strigăt, ea strânse casca mai aproape, ţinând-o la pieptul ei subţire. Făcu un cot brusc şi fugi într-o clădire, cu Boba pe urmele ei. Nu se opri să ridice privirea şi să vadă încotro se îndrepta. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut ezita.

Clădirea era o simplă ruină. Câteva bucăţi de lemn se sprijineau una de cealaltă pentru a forma o uşă. O bucată de pânză zdrenţuită atârna în faţa ei ca un giulgiu. Dar Boba nu se obosi să se oprească. Alergă după ea. Câteva secunde mai târziu era cufundat în întuneric. Se opri, luptându-se să se calmeze. Îşi înclină capul, ascultând. Auzi pe altcineva gâfâind. Era fata.

— Ştiu că eşti acolo, spuse el.

Era, deodată, atât de furios încât nu se opri să se gândească la ce ar face tatăl său într-un loc ca asta – sigur nu ar fi făcut ceea ce făcu Boba în continuare. Fără să se uite în jur, îşi întinse mâna în faţă. Apoi făcu un pas înainte. Ceva moale i se frecă de picior. Se dădu într-o parte, crezând că era o bucată ruptă din pânza murdară din prag. Nu era. Înainte să poată clipi, nişte mâini îi acoperiră ochii. Alte mâini îl apucară de glezne, trăgându-l în jos.

— Hei!

— Niciun cuvânt, străine.

Se încordă, ridicând mâna să lovească. Apoi simţi ceva rece pe gât. Un cuţit.

— Dacă mişti, eşti mort, spuse cineva cu voce joasă.

Boba trase adânc aer în piept, forţându-şi trupul să se relaxeze. Mâinile îl pipăiră, se strecurară în buzunare şi scoaseră cartea.

— Am găsit ceva!

Fără să se gândească, Boba începu să se smucească. Lama rece îl apăsă mai tare pe gât. Boba folosi fiecare uncie de voinţă pentru a rămâne nemişcat.

— Ce este? şopti cineva.

— O carte.

Primul scoase un sunet dispreţuitor.

---
[8] Ralltiirieel – tip de peşte de pe planeta Ralltiir, foarte rapid.

[9] Tybis – animal de povară originar de pe planeta J't'p'tan. Erau cunoscuți pentru natura lor blândă.

— O carte? Cine are nevoie de o carte? Arunc-o!

— Dă-mi-o mie! recunoscu Boba vocea fetei. Dacă ai fi citi vreodată o carte, Murzz, ai fi putut să reuşeşti să-ţi crească un creier între urechi.

Auzi alte zgomote, apoi un strigăt înăbuşit; apoi se auzi din nou vocea fetei.

— Oho. Uită-te la asta! De data asta nu mai părea suspicioasă – ci doar admirativă. Să vedem ce mai are!

Mai multe mâini mici îi verificară buzunarele, manşetele, chiar şi interiorul cizmelor. Nu găsiră nimic.

Aş putea să vă scutesc pe toţi de multe necazuri, gândi Boba cu înverşunare, dacă m-aţi lăsa să plec!

Se uită fix în întunericul care îl înconjura. Clipi. Ochii lui începeau să se obişnuiască cu întunericul. Putea distinge o formă întunecată îngenuncheată lângă el – persoana care îi ţinea lama la gât. Erau două – nu, alte trei siluete mai mici care se mişcau în jurul lui. Niciuna dintre ele nu părea să fie fata. Se forţă să o vadă, dar tot nu reuşi. O putea auzi doar.

— Continuă să cauţi! porunci ea din umbră. Oricine ar fi acest băiat, are nişte chestii interesante. Foarte interesante.

Degetele mici dansară pe obrajii lui Boba, pipăindu-i urechile şi apoi gura.

Caută bijuterii, gândi Boba. Şi dinţi de aur.

Rămase nemişcat, aşteptând până când unul dintre degete i se băgă în gură. Apoi muşcă. Tare.

— Aaauuu!

Siluetele se îndepărtară de el prin camera întunecată. Boba apucă mâna de la gât. O răsuci până auzi un geamăt, urmat de zgomotul moale de metal lovind pământul. Boba izbi orbeşte. Îşi simţi mâna lovind într-o siluetă mică care se duse rostogolindu-se. Boba se ridică în picioare, apucând persoana care căzuse lângă el.

— Ygabba, ajută-mă!

— Linişte! spuse Boba.

Smuci din nou silueta. Prin întuneric zări o faţă mică, subţire, cu braţe scheletice şi un păr negru ca fumul, sălbatic. Era doar un copil. Era mult mai mic şi mai tânăr decât Boba. Boba simţi un junghi de milă. Dar apoi îşi aminti de atingerea rece a cuţitului de la gât. Aruncă o privire în jos şi văzu o licărire argintie lângă picior. Ţinând încă băiatul, Boba se aplecă şi apucă lama. Aruncă o privire în umbră.

— Dă-mi înapoi casca, strigă el. Altfel...

— Altfel ce?

Era fata. De-acum putea vedea suficient de bine încât să o recunoască în timp ce venea spre el. Ridică o torţă mică şi o porni. O lumină albă strălucitoare inundă camera. Boba îşi feri faţa. Lângă el, băieţelul se zvârcoli şi încercă să se elibereze.

— Nu-i vei face rău, continuă fata. Se uită la Boba cu ochii strălucitori şi pătrunzători ca lumina torţei. Nu eşti ca noi.

Nu eşti ca noi. Suna ca o provocare. Boba îi aruncă o privire fixă şi spuse:

— Nu, nu sunt. Nu sunt un hoţ.

— Oh, nu? îi zâmbi fata, rece. Ridică casca Mandaloriană – casca lui – şi cartea. Cartea lui. Atunci cum de ai asta? Şi asta?

Boba se uită la ea la fel de rece.

— Sunt ale mele.

Lângă el, băieţelul începu să scâncească. Boba se uită la el.

— Taci, şopti el.

Boba se uită la lama din mâna lui, apoi la fată. Văzu o licărire de nelinişte care îi traversă faţa uscăţivă. Nelinişte? Sau ar putea fi frică?

Frica este prietenul tău, dacă este frica duşmanului tău, obişnuia să spună tatăl său.

Dar fata nu părea să se teamă de Boba. Continua să-l privească sfidător. Văzu privirea ei îndreptându-se spre băiatul pe care îl ţinea captiv.

Nu se teme de mine, gândi Boba. Îi este frică pentru el.

— Dă-mi lucrurile înapoi şi îi dau drumul, spuse Boba. Vezi? Ridică lama, apoi o strecură la centură. Vreau doar ceea ce este al meu.

În vocea lui se strecură o undă de disperare. Nu pentru că îi era frică – deşi îi era, desigur. Numai unui prost nu îi este niciodată frică.

Nu pot să le pierd. Simţi gaura din stomac devenind rece, de parcă cineva ar fi ţinut acolo un cuţit. *Asta e tot ce am de la el*.

— Ale tale? râse fata amar. Nu cred asta. Dar...

Se îndreptă spre el. În spatele ei, Boba îi putea întrezări pe ceilalţi copii care stăteau vigilenţi.

— Trebuie să fii foarte deştept sau foarte norocos, dacă ai pus mâna pe o cască de luptă Mandaloriană, continuă ea. Noi căutăm întotdeauna recruţi deştepţi. Şi norocoşi.

Boba clătină din cap.

— Nu sunt interesat. Eu lucrez singur.

Un zâmbet dur se strecură încet pe faţa subţire a fetei.

— Atunci nu vei rezista foarte mult la Tatooine, spuse ea. Şi vei avea nevoie de tot norocul pe care îl poţi obţine.

Încet, ridică braţul, cu mâna strânsă în pumn. Ceilalţi copii procedară la fel. Boba se uită fix la ei. Pumnii copiilor se desfăcură ca nişte flori otrăvitoare. Îi ridicară, cu palma întinsă, astfel încât Boba să poată vedea. În centrul fiecărei palme era un singur ochi.

Şi fiecare ochi era fixat pe Boba Fett.

Capitolul 6

— Ce... ce sunt ăia? se bâlbâi Boba.

— Ochii Stăpânului, răspunse calmă fata numită Ygabba.

— Ai Stăpânului?

Fără un cuvânt, fata se întoarse şi merse în întuneric. Boba se uită după ea, confuz şi nervos. Lângă el, băieţelul scăpă un plânset jalnic. Boba privi în jos, ruşinat – aproape că uitase de el.

— Ygabba! plânse băiatul. Fata continua să meargă fără a arunca vreo privire înapoi. Ygabba, te rog, aşteaptă!

Boba se simţea vinovat. Se oţeli când se gândi la ochii aceia fără pleoape. Strânsoarea lui pe încheietura băiatului slăbi doar o fracţiune. Dar fu suficient. Cu un râset strident, băiatul îşi smulse mâna. Alunecă din strânsoarea lui Boba şi fugi vesel după ceilalţi. Boba mârâi şi îl urmă. Dură doar câteva clipe până când îl ajunse din urmă. Camera slab luminată se îngusta într-un singur pasaj de tunel. Zidurile erau făcute din nişte materiale transparente, fragile. Nisipul se strecurase prin tăieturile de pe laturi. Îi putea vedea pe ceilalţi la mică distanţă înaintea lui. Mergeau fără nicio grabă reală. Auzea râsete şi frânturi de conversaţie.

— ...Stăpânul va fi fericit acum?

— Nu-mi pasă, atâta timp cât ne hrăneşte!

— Sssttt, voi toţi!

În faţa lui, Boba văzu tunelul lărgindu-se într-o deschidere circulară. Strălucea într-o culoare portocalie mată. În timp ce alergau, ceilalţi arătau ca nişte umbre negre de marionete pe fundalul unui foc. Ultimul intră Boba. Se uită în jur în căutarea fetei.

— Bine ai venit, străine, îl salută vocea ei.

Ridică privirea. Era acolo, cocoţată pe un raft înalt de metal. Îşi ridică mâna şi el putu vedea ochiul suplimentar privindu-l. Picioarele ei goale se legănau înainte şi înapoi. Casca era în poala ei.

— Nu-ţi face griji, spuse ea. Nu îţi pot face rău. Ochii, vreau să spun.

Boba se întoarse, uitându-se uimit în jur. Se afla în cabina unei nave spaţiale. Nu orice navă, ci un Crucişător Theed – îl recunoscu din planurile pe care le studiase în camera tatălui său de pe Kamino.

— Cum... cum a ajuns asta aici? întrebă el.

— La fel cum ţi-a ajuns pe mână o cască Mandaloriană, spuse fata şi râse. Cineva a furat-o.

Ea ridică casca. Se uită la ea pentru o clipă. Apoi se întoarse şi o puse într-un fel de compartiment de depozitare. Introduse un cod de securitate. Uşa se închise. Se ridică în picioare, privind în jos spre faţa nervoasă a lui Boba.

— Nu-ţi face griji, spuse ea. Păşi până la marginea raftului, coborî jos şi merse spre Boba. Este mai în siguranţă acolo, adăugă ea cu voce joasă. Crede-mă.

— Să te cred? începu Boba să strige. Tu...

Fata îi făcu semn să tacă. Îi zări ochiul din mână, cu pupila neagră ca cea mai întunecată cerneală. Ea ridică din sprâncene, indicând în tăcere marea cameră din jurul lor. Gura lui Boba se închise. Se întoarse şi se uită în jur.

Nu era un crucişător întreg, văzu el acum. Era doar cabina. Unele zgârieturi uriaşe arătau de unde fuseseră scoase aripile şi generatoarele de putere. Ceea ce rămăsese, nu era decât o cameră lungă, înaltă. Sârmele goale şi bobinele de metal ars atârnau pe tavan. Erau găuri în podea. Lumina portocalie mată venea din globurile cu lumen suspendate deasupra capului, ca nişte ouă imense de insectă. Peste tot erau bucăţi de circuite rupte, plăci sparte şi rămăşiţe a ceea ce arătau ca

nişte arme – pistoale cu impuls electromagnetic, carcase de torpile protonice, fazere.

Şi, peste tot, erau copii. Zeci. Erau cocoţaţi pe rafturile metalice care înconjurau camera, privindu-l fix, cu ochii înfometaţi şi sălbatici. Nu văzuse niciodată oameni sau extratereştri atât de slabi, nici măcar printre Kaminoani. Erau la fel de multe rase şi culori diferite pe cât puteau exista în galaxie – copii de pe Alderaan, Kalarba, Tatooine; copii Kuati cu ochi verzi, tinere vrăjitoare de pe Dathomir, Seloniani care arătau ca nişte vidre. Singurul lucru pe care îl aveau în comun, din câte putea vedea Boba, era că păreau cu toţii înfometaţi. Toţi păreau temători.

Şi fiecare dintre ei avea un ochi în plus.

Capitolul 7

— Cine... cine eşti? se întoarse Boba spre hoaţă. Ce este locul ăsta?

— Sunt Ygabba. Fata îşi netezi partea din faţă a tunicii sale murdare. Părea neliniştită. Şi asta este cetatea armatei Stăpânului.

— Armată? Boba se uită la siluetele slabe care se holbau la el. Tatăl meu a spus întotdeauna că o armată călătoreşte pe burtă. Asta nu pare să meargă nicăieri.

Se auziră murmure şocate dinspre cei care îl priveau. Ygabba clătină din cap.

— Eu nu aş vorbi aşa dacă aş fi în locul tău, spuse ea cu voce joasă. Stăpânul nu ar fi prea fericit.

— Stăpânul? Care Stăpân? Boba se uită fix la ea. Aici nu văd pe nimeni la conducere.

Copiii şopteau între ei. Ygabba aruncă o privire neliniştită peste umăr.

— Vorbesc serios, spuse ea. Mai bine nu...

Ochii i se măriră brusc.

— Stăpâne! icni ea. Îşi ridică mâinile în faţă, apoi căzu pe podea, făcând o plecăciune. Stăpâne Libkath...

Boba se întoarse pentru a vedea la ce se uita. Aerul pâlpâi şi se lumină de parcă era turnat nisip strălucitor într-o sticlă invizibilă. Încet, încet, în mijlocul camerei apăru o siluetă extraterestră. Era înaltă şi subţire, îmbrăcată în robe albastre, sclipitoare. Arăta şi mai înalt din cauza pălăriei pe care o purta, o mitră neagră, strălucitoare ca o coroană. Mâinile lui aveau o culoare albă, bolnăvicioasă, la fel ca şi faţa. Ochii îi erau uriaşi şi rotunzi. Străluceau la fel ca portocaliul mat din globurile cu lumen ale camerei. Cu o grijă îngrozitoare şi lentă, ridică capul şi privi cu atenţie prin cameră. Când vorbi, vocea lui era tulburător de blândă. Avea un şuierat liniştitor, ca un ceainic în fierbere.

— Cine sunt eu? întrebă el.

În cameră se simţea o respiraţie tăcută. Copiii ridicară mâinile. În fiecare mână strălucea câte un ochi rece.

— Eşti Stăpânul nostru, Libkath, spuseră copiii, toţi ca unul.

Silueta înaltă aprobă din cap.

— Aşa este. Cui îi pasă de voi, copii?

— Ţie, Stăpâne.

— Cine vă oferă refugiu? întrebă el.

— Tu, Stăpâne, repetară copiii.

Ochii priveau fix la el. El se uita la ei. După un moment aprobă din nou.

— Aşa e. O jumătate de zâmbet apăru pe faţa reptiliană. Ce vreau în schimb?

— Ascultare, Stăpâne.

— Foarte bine.

Silueta îşi ridică mâinile, întorcându-se. Boba îşi simţi stomacul încleştându-se când ochii aceia rotunzi şi strălucitori se fixară asupra lui.

— Vor fi multe fiinţe la Curse în seara asta, spuse el. Asta înseamnă că vor fi multe nave parcate lângă Arena Cetăţii. Mulţi gardieni, dar şi mulţi soldaţi neatenţi care vor avea prea multă băutură. Lângă poarta de nord-vest va fi un transport de arme de contrabandă. Voi trebuie să-l aduceţi aici.

— Da, Stăpâne, şoptiră copiii.

Silueta se uită direct spre Boba.

— Ce înseamnă eşecul? şuieră el.

Boba deschise gura, dar nu spuse nimic.

— Eşecul înseamnă distrugere, spuse Stăpânul Libkath. Să nu daţi greş.
Şi, cu un fulger orbitor, silueta dispăru.

Capitolul 8

Boba clipi. Îi trebui o secundă să priceapă exact ceea ce văzuse. Nu era deloc o persoană reală, ci o hologramă. O emisiune virtuală. Nu fusese niciodată în pericol real. Stăpânul Libkath, oricine era el, nu fusese cu adevărat acolo. Nu-l văzuse deloc pe Boba, dar Boba îl recunoscuse ca fiind un Neimoidian. Mai întâlnise Neimoidieni, pe Geonosis. Totuşi, Libkath fusese înspăimântător, cel puţin pentru ceilalţi. Nici Boba nu reuşise să se uite la ochii aceia ciudaţi fără aibă o senzaţie neplăcută. Pentru o clipă nu putu vorbi. Şi camera din jurul lui rămase tăcută. Apoi, dintr-o dată, copiii începură să mormăie şi să vorbească.

— Nu este timp! strigă Ygabba. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre o deschidere zimţată care adăpostise cândva un generator de curent. L-aţi auzit pe Stăpân – avem de lucru!

— Dar mi-e foame, se plânse cineva.

— Şi mie, strigă altcineva.

— Si mie! se băgă altul.

Ygabba se opri. Faţa ei părea obosită şi mult mai în vârstă.

— Ştiu, spuse ea. Şi mie mi-e foame. Va fi mâncare la vânzătorii din afara arenei.

— Dar nu avem nimic de dat la schimb, spuse un băiat mic de pe Tatooine.

Un rânjet se răspândi pe faţa lui Ygabba.

— Asta nu ne-a oprit niciodată! spuse ea.

Ceilalţi râseră. Boba veni lângă ea.

— Deci, voi toţi chiar sunteţi hoţi, spuse el acuzator. O apucă de braţ. Ei bine, eu nu sunt. Vreau lucrurile mele. Dă-mi-le şi voi pleca.

Ygabba îl privi de sus şi până jos.

— Ce ştii tu despre noi? spuse ea în cele din urmă. Ai fura şi tu dacă ai muri de foame. Mulţi dintre noi am fost separaţi de la familiile noastre. Alţii au privit cum părinţii lor au fost ucişi de hoţi.

Ochii ei albaştri strălucitori îl priveau. Boba o privi şi el.

— Şi eu l-am văzut pe tatăl meu ucis, spuse el încet. Ştiu cum e să fii singur. Ştiu cum e să nu ai încredere. Clătină din cap. Dar nu am furat nimic în viaţa mea. Şi nu voi începe acum.

Fata îl privi. Expresia ei se înmuie.

— Tatăl tău, spuse ea. Casca aia – era a lui?

Boba dădu din cap.

— Şi cartea?

— Da, spuse Boba.

Ygabba stătea acolo, gândindu-se. În cele din urmă, băgă mâna în buzunar.

— Ţine, spuse ea. Îi întinse cartea. Îmi pare rău că am luat-o.

Boba o strecură în buzunar.

— Cum rămâne cu casca mea?

— Nu. Ea se uită în spate, către locul în care mişunau ceilalţi copii. Aşteptau ca ea să-i conducă afară. Ceea ce ţi-am spus este adevărat. Aici e mai sigur. Există mulţi, mulţi hoţi în Mos Espa. Mai mari decât noi. Mai înspăimântători. O să-ţi dau casca înapoi mai târziu. Îţi promit.

— Nu este suficient. Am nevoie de ea, spuse Boba. Nu era o pledoarie, ci un ordin. Acum.

Fata îl privi îndelung. În cele din urmă dădu din cap.

— Bine, zise ea. Se întoarse şi urcă înapoi pe raft, deschizând compartimentul de depozitare. Apoi se întoarse cu casca. Ţine, spuse ea.

I-o întinse lui Boba. El o apucă, dar mâinile ei nu îi dădeau drumul.

— Îmi eşti dator pentru asta, spuse ea şi îşi trase mâinile înapoi.

— Îţi sunt dator? spuse Boba înfierbântat. Strânse casca la piept. Pentru că mi-ai furat casca?

— Nu. Pentru că te-am învăţat să fii mai atent cu ea.

Fata se îndepărtă, făcând semn ca unii dintre ceilalţi copii să vină cu ea să găsească de mâncare. Boba o privi, apoi o urmă, cu casca încă în mâini.

— Poate că ai dreptate, spuse el răguşit. Dar tot nu voi deveni hoţ.

— Cum vrei tu, ridică Ygabba din umeri. Împinse o bucată de fier vechi care servea drept uşă şi ieşi pe o alee înecată în gunoaie. Mai devreme sau mai târziu, cei ca noi ajung aici, cu Libkath. Nu există alt loc unde să mergi.

Boba o urmă afară.

— Cine este Libkath? întrebă el.

— Un Neimoidian exilat, spuse fata. Cel puţin, cred că este exilat. Nu sunt sigură. Ceilalţi copii, nici măcar nu se întreabă cine este cu adevărat. Dar eu o fac. Tot timpul. El ne oferă adăpost şi mâncare. Nu mult, dar e mai bine decât nimic. El ne protejează de gangsterii Huttilor. În schimb, facem ceea ce ne cere el.

— L-ai văzut vreodată? zise Boba. Adică pe cel adevărat, nu doar holograma.

— Da. Ygabba se cutremură. Crede-mă – holograma este mai bună.

Boba se gândi la ochii aceia răi, strălucitori, care pătrundeau prin tine.

— O să te cred pe cuvânt. Dar care-i treaba cu astea?

El îi arătă mâna. Ygabba o ridică, deschizând palma, astfel încât să poată vedea ochiul fără pleoape din centrul ei.

— Este un *urmăritor*, explică ea. Nanotehnologie avansată şi materie organică. Când Stăpânul ne ia, pune un droid medical să implanteze astea în mâinile noastre.

— Se uită la tot ce faceţi?

— Nu. Sunt doar pentru monitorizare. Dacă părăsim planeta, sunt programaţi să elibereze o toxină în fluxul nostru sanguin.

— Asta e groaznic!

— Ştiu. De aceea îl ascultăm. De aceea facem ceea ce ne cere. N-avem de ales.

Boba ascultă gânditor.

— Îl vezi vreodată cu adevărat? întrebă el. Sau comunică doar aşa?

— Oh, îl vedem. Pe el şi droizii lui de luptă, spuse Ygabba sumbră. Ori de câte ori îndeplinim câte o misiune. Ne are pe noi pentru a-i face treburile murdare – să furăm arme sau combustibil cristalizat sau apă. Uneori trebuie să ascundem lucruri pentru el. Apoi se întoarce aici şi colectează bunurile. Le ia şi le vinde.

Boba dădu din cap.

— Înţeleg, spuse el. Face contrabandă cu arme!

Ygabba ridică din umeri.

— Aşa cred. Tot ce ştiu este că ia tot ce furăm pentru el. El face avere, iar noi primim resturi. Dacă avem noroc.

— Lucrează singur?

— Nu, spuse Ygabba. Are soldaţi. Mercenari. Şi droizi.

Începu să meargă pe alee. Îşi alegea atentă drumul printre buruienile moarte şi grămezile de circuite arse. Boba rămase lângă ea. Încă nu îşi pusese casca. Avea sentimentul că ar putea atrage mai multă atenţie dacă ar face-o.

Un războinic Mandalorian, urmat de o grămadă de copii zdrenţăroşi?

Gândul îl făcu să zâmbească puţin. De asemenea, îl întristă.

Dacă aş fi un războinic adevărat, i-aş elibera, gândi el. I-aş duce înapoi la familiile lor şi m-aş asigura că Stăpânul plătea pentru asta!

În spatele lui veneau copiii. Se împingeau unul pe celălalt, râzând şi vorbind în linişte. Din când în când, unul dintre ei se oprea şi arunca o grămadă de gunoi. Odată Boba se uită înapoi. Văzu un băiat trăgând ceva lung şi zvârcolitor din pământ şi băgându-l în gură. După aceea, Boba îşi ţinu ochii drept înainte.

— Pot să te întreb ce faci aici pe Tatooine? întrebă Ygabba după ce au mers o vreme pe jos.

Boba ezită.

— Sunt aici să-l găsesc pe Huttul Jabba, spuse el în cele din urmă.

— Jabba? Ochii albaştri ai lui Ygabba se măriră. Atunci ai un drum lung de parcurs. Palatul său se află la marginea Mării Dunelor de Vest. La sute de kilometri de aici.

Boba simţi că îl lovea consternarea.

— Atunci va trebui să găsesc o cale peste Marea Dunelor, spuse el.

— Aşteaptă. Ygabba se opri, punând o mână pe braţul lui. Lasă-mă să mă gândesc. Fruntea i se încreţi. După o secundă, dădu din cap emoţionată. Da! Pun pariu că am dreptate!

— Ce e? întrebă Boba. Spune-mi!

Ea începu să meargă mai repede.

— E o *Cursă de noapte* în seara asta – sunt sponsorizaţi de Jabba, spuse ea. Şi transportul ăsta de arme după care ar trebui să mergem – este probabil tot pentru Jabba. Pun pariu pe o cină la Cantina KiLargo că Jabba va fi în arenă.

Ea pocni din degete, râzând. Boba o privi cu îndoială.

— Eşti sigură? De unde ştii toate aceste lucruri?

— Este treaba mea să ştiu. Ai fi surprins câte se spun în faţa cuiva de vârsta noastră.

Boba dădu din cap. Se gândi cât de proşti puteau fi adulţii şi cât de ignoranţi erau, cu privire la ceea ce ştiau cu adevărat copiii. În faţa lor, aleea dădea într-o stradă largă. În partea îndepărtată a străzii se zărea o structură imensă.

Arena Cetăţii.

Era suficient de mare pentru a fi un munte, deşi Boba nu văzuse niciodată un munte atât de viu. Peste tot erau mulţimi de fiinţe, alături de căruţe, speedere şi swoopuri, bantha şi gardieni înarmaţi, care strigau la mulţime să continue să se mişte.

— Poarta principală este acolo, spuse Ygabba. Şi poarta de nord-vest este acolo. Arătă spre partea îndepărtată a arenei. Dar dacă vrei să-l găseşti pe Huttul Jabba, cel mai bine ar fi să te întorci la poarta de sud-est. Acolo merg *Mărimile*.

Boba se încruntă.

— *Mărimile*?

— Ştii tu – cei bogaţi. Huttii au propria lor intrare privată. Propria lor lojă privată. Desigur, habar n-am cum vei intra, adăugă ea.

Boba se încruntă. Apoi, pe neaşteptate, râse.

— Nici eu.

Ygabba zâmbi. Ceilalţi copii se înghesuiau în spatele lor, râzând entuziasmaţi şi îmbrâcindu-se reciproc.

— Trebuie să te părăsesc acum, spuse Ygabba.

Ea le făcu semn copiilor. Ei aprobară din cap. Apoi, împărţindu-se în grupuri de câte doi şi trei, fugiră pe stradă aglomerată. În câteva secunde, dispăruseră cu toţii, ca furnicile într-un muşuroi. Rămăseseră doar Boba şi Ygabba.

— Ei bine, spuse Ygabba.

Îi întinse o mână murdară. Boba ezită. Se uită în jos pentru a vedea dacă în palma ei era vreun ochi. Nu era. Rânji şi o luă de mână.

— Noroc, spuse Ygabba.

— Mulţumesc, spuse Boba. O să am nevoie.

Cu un zâmbet, Ygabba se întoarse şi începu să fugă peste drum. La jumătatea drumului se opri.

— Hei – nu am întrebat niciodată, îi strigă ea. Care e numele tău?

— Boba, spuse el. Boba Fett.

— Boba Fett, repetă fata. Zâmbi larg. Ăsta e un nume pe care mi-l voi aminti!

— Sper că da, spuse Boba.
Îşi strecură casca pe cap şi privi cum Ygabba era înghiţită de mulţime.

Capitolul 9

Era aproape întuneric până când găsi drumul spre poarta de sud-est. Arena era vastă, aproape cât un mic oraş. Se părea că Boba era din nou pe cont propriu.

Trecu pe lângă taberele de cerşetori şi corturile în culori vii, unde jucătorii stăteau şi îi făceau semne să intre înăuntru. Văzu o trupă de înghiţitori de foc şi un trio de gardieni Gamorreani care se loveau pe rând cu o bâtă. Prospectorii de apă bătuţi de vreme se îndreptau spre arenă, dornici să parieze puţina avuţie pe care o aveau. Furnizorii vindeau apă din nişte containere mici.

— Doar zece datari! strigă unul spre Boba. Cel mai ieftin preţ din arenă!

— Nu, mulţumesc, mormăi Boba.

Îşi simţea limba ca o piatră în gură, umflată şi uscată. Ar fi bine să câştige câteva credite, cât mai curând. Foarte curând.

Deasupra capului pluteau baloane galbene cu camere video. Transmiteau cursa din seara asta, tuturor celor care nu-şi permiteau să o urmărească pe viu.

La fel ca mine, gândi Boba. Dar nu pierdu timpul gândindu-se la asta. Avea o misiune mai importantă. Găseşte-l pe Jabba.

Continuă să meargă. Lângă poarta de nord-vest era un escadron de droizi puternic înarmaţi. Păzeau un imens depozit mobil. Boba se întrebă dacă acesta ar fi putut fi transportul de arme menţionat de Libkath. Dacă era, cum puteau spera, vreodată, o grămadă de copii înfometaţi să-i fure conţinutul?

Ei bine, gândi el, foamea este un motivator bun. La fel ca setea.

Propriul său stomac mârâi. Boba încercă să nu se mai gândească la mâncare. Se grăbi să treacă de droizi.

Deasupra capului, cerul se întuneca rapid, fiind brăzdat cu mov şi albastru intens. Sorii gemeni ai lui Tatooine atârnau jos la orizont, având o culoare roşie aprinsă. Îi aminteau lui Boba de ochii Stăpânului Libkath.

Mai erau şi alţi ochi care îl urmăreau. Cerşetori şi extratereştri care vindeau bunuri de contrabandă – cristale de pe k'Farri, mirodenii de pisici Magraviene[10], generatoare ieftine. Boba ştia că nu trebuie să asculte vocile lor dure sau pe cei care încercau să-l atragă în corturile de jocuri de noroc.

— Doar creditori autorizaţi de Hutti! Doar mize mari!

Boba se opri. Se întoarse şi văzu un cort foarte mare în formă de cupolă. Ar fi putut ascunde în el, cu uşurinţă, *Sclav I* şi încă o navă. În timp ce Boba privea, uşa se deschise pentru a lăsa pe cineva să iasă. Îl urmă o explozie rece de abur alb. Boba făcu un pas mai aproape, bucurându-se de senzaţia de aer rece pe piele.

— Tu!

Un Etti înalt şi subţire apăru lângă el, privindu-l de sus. Era îmbrăcat în haine scumpe şi strângea într-o mână jetoanele de joc sclipitoare.

— Aici nu au voie cerşetorii! spuse el şi veni spre Boba.

— Nu sunt un cerşetor, spuse Boba supărat, întorcându-se.

— Nu? Maestrul de joc Etti se uită la el. Observă casca Mandaloriană. Nu, presupun că nu.

Îi aruncă lui Boba un zâmbet nedumerit. Din cortul cu cupolă din spatele lui se auzeau sunetele unor râsete profunde şi neliniştitoare.

— Dar tot nu eşti dorit aici. Kurjj, scapă de creatura asta! Oricine ar fi el. Bib Fortuna mă informează că şeful doreşte să vadă cursele de aici în seara asta. Îşi doreşte intimitate, şuieră Etti, uitându-se la Boba.

Un paznic Drovian ieşit de sub cupolă.

Boba înghiţi în sec, dar rămase pe loc.

---

[10] Mirodenii de pisici Magraviene – tip de mirodenie din sistemul Magravia care se pretinde că ar ascuţi reflexele unei fiinţe precum ghearele de chrysalidă.

— Caut pe cineva, spuse el.

Mâna uriaşă a Drovianului se întinse spre el. Totuşi, Boba nu tresări. Etti îl privea fix. Zâmbetul lui rece deveni mai larg. Privi cum Drovianul se întindea să apuce umărul lui Boba.

— Aşteptă, îşi ridică Etti braţul lung şi subţire.

Paznicul Drovian rămase nemişcat. Maestrul jocurilor de noroc se întoarse şi îşi fixă ochii sclipitori pe Boba.

— Ai fost trimis de cineva? întrebă el viclean. Strecură jetoanele într-un buzunar al robei şi îşi frecă mâinile asemănătoare cu nişte crenguţe. Angajatorul tău are afaceri cu mine, poate?

Boba clătină din cap.

— Nu, spuse el. Inima îi bătea tare, dar nu se temea. Mă reprezent singur.

— Într-adevăr. Şi cauţi pe...?

Boba inspiră adânc.

— Am afaceri cu Huttul Jabba.

— Într-adevăr? Ochii mici ai Ettiului se încreţiră de amuzament. Vocea i se ridică şi ţinu deschisă uşa cortului în spatele lui. Şi ce ar vrea un Mandalorian de la Huttul Jabba?

— Asta e treaba mea, spuse Boba sfidător.

Se întoarse şi începu să se îndepărteze.

— Ho Ho Ho!

Din cort răsună un râs scăzut, bubuitor, atât de adânc încât părea să facă să tremure pământul sub picioarele lui Boba.

— Afaceri! Eu sunt întotdeauna gata să fac afaceri – dar asta are un anumit preţ! Adu-l, Kurjj! se auzi o voce în limba Huttă, pe care Boba o putea înţelege.

Boba încremeni. Acea voce îi putea aparţine unei singure fiinţe de pe Tatooine. Una singură din întreaga galaxie.

— Spune că are afaceri cu Huttul Jabba? răcni vocea. Ei bine, este cazul să ne întâlnim!

Capitolul 10

Cu un zâmbet urât, Ettiul ţinut deschisă uşa cortului. Drovianul îl împinse pe Boba înăuntru. Boba ridică privirea.

Oho, gândi el. Arată rău.

Nu fusese niciodată mai recunoscător pentru casca de luptă a tatălui său. Se ruga doar ca arătarea dinaintea lui să nu-l poată vedea înăuntru.

Când Boba îl întâlnise pentru prima dată pe Contele Dooku, crezuse că bărbatul înalt şi elegant era sinistru, dar nu cu adevărat înspăimântător.

Cât despre Aurra Sing – ea era puternică, vicleană şi absolut nemiloasă. Dar era vânător de recompense, ca Boba. Putea să o înţeleagă cum gândea. Putea înţelege cum va reacţiona, şi uneori chiar putea prezice asta.

Dar chestia asta din faţa lui aproape că sfida înţelegerea.

Era, pur şi simplu, greu de crezut cât de uriaş era. Pe Aargau, Boba îl zărise pe nepotul lui Jabba, Huttul Gorga. Gorga era mare şi dezgustător. Dar era un nimic în comparaţie cu unchiul său Jabba. Jabba nu era doar mare. Era imens. Şi hidos. Forma lui ca o movilă, asemănătoare unui melc, aproape că umplea marea cupolă a cortului. Era aşezat pe o platformă largă, ridicată, acoperită cu covoare şi tapiserii frumoase, ţesute manual, toate acoperite cu grăsime groasă. Acoliţii lui Jabba ocupau restul spaţiului rămas. Unii dintre ei urmăreau Cursa pe un ecran mare. Alţii erau adunaţi la mesele de jocuri de noroc. Alţii stăteau în tăcere, mutând jetoane şi bijuterii, înainte şi înapoi, în jocuri de noroc complexe. Boba văzu numeroşi gardieni Drovieni, precum şi gărzile Gamorreane, preferate de clanul Hutt.

În plus, exista un grup mare de animatori şi sportivi – jongleri, dansatori, piloţi de curse, acrobaţi – precum şi *animalele de companie* ale lui Jabba. Acestea erau creaturi aproape la fel de urâte şi ameninţătoare ca însuşi marele Hutt.

Majoritatea erau în cuşti care atârnau de tavanul cupolei. Boba privi nervos un vornskr pitic ghemuit lângă intrare, cu coada biciuind aerul şi dinţii foarte ascuţiţi, expuşi într-un rânjet rău. Vornskrul în miniatură mârâi ameninţător. Boba luă asta drept un indiciu că trebuia să se prezinte.

— Jabba – ăă, domnule, spuse el, în huttă. Sunt un emisar al lui Jango Fett.

Deasupra movilei de carne umflată, capul uriaş al lui Jabba se întoarse încet. Îl privi rece pe Boba, cu ochii sai chihlimbarii, în formă de migdale. Limba lui asemănătoare cu o broască intra şi ieşea din gura mare, fără buze.

Pun pariu că există planete mai mici decât el, gândi Boba. Se forţă să se uite fără frică la Lordul crimei care se înălţa deasupra lui.

— Măi, măi! bubui Jabba. Se uită la Boba cu un dispreţ amuzat. Ce avem noi aici? Un alt voluntar pentru cursele din seara asta? Nu am nevoie de un alt pilot. Numai dacă moare vreunul dintre ei pe linia de sosire. Ho! Ho! Ho!

Trupul îi tremura de râs. Râseră şi lacheeii lui Jabba. Boba observă că amuzamentul lor suna mult mai forţat decât cel al Huttului.

— Nu sunt aici pentru cursă, spuse Boba. Din interiorul căştii sale, văzu câţiva jucători ridicându-şi privirile de pe mesele de joc. Am venit...

Ezită. De ce venise? *Pentru cunoaştere, trebuie să-l găseşti pe Jabba*. Ei bine, îl găsise pe Jabba! Boba ridică privirea pentru a vedea acei ochi înguşti şi răi care îl priveau.

— Eu... am venit să vă ofer serviciile mele, Mărite, spuse Boba.

Hohotele de râs zguduiră cupola. Chiar şi vornskrul urlat vesel. Numai Jabba continuă să se uite la Boba şi nu spuse nimic.

— Serviciile lui! urlă un pilot Noghri.

O femelă pirat Carratosiană, subţiratică, îl privi pe Boba şi chicoti.

— Poate va face curat după vornskr, sugeră ea.

Boba îşi strânse pumnii în timp ce Gamorreanii porcini se loveau cu pumnii unul pe celălalt şi grohăiau.

— Tăcere! tună Jabba.

Cupola deveni imediat tăcută. Boba nu mai putea auzi nici clicul pieselor de joc; nimic altceva decât propria-i respiraţie, în cască.

Unul dintre braţele prea mici ale lui Jabba lovi cu pumnul în aer.

— Ce este atât de amuzant? bubui el în huttă. Cine are impresia că serviciile lui sunt atât de importante? Tu?

Jabba se întoarse şi se uită fix la Carratosiană. Limba lui lungă şi palidă îi apăru din gură.

— Poate că *tu* eşti dispensabilă, nu?

— N-nu, domnule, se bâlbâi ea. Am vrut doar să spun...

Fără vreun avertisment, coada puternică a lui Jabba se prăbuşi pe podea. O lovi şi ea zbură învârtindu-se.

— Insolento! strigă el. Se întoarse să se holbeze încă o dată la Boba. Şi tu eşti insolent! Nimeni nu vine la mine fără introducerea cuvenită.

— Nu ştiam, a spus Boba. Eu...

— Ignoranţa nu este o scuză! urlă Jabba. Şi pedeapsa pentru ignoranţă este... moartea!

Capitolul 11

Moartea. Boba gândi rapid. Apoi vorbi repede.

— Jabba – Cel mai puternic dintre Hutti! strigă el. Avu grijă să-l privească direct pe Jabba şi să nu-şi arate frica. Tocmai ignoranţa m-a adus aici! continuă Boba. *Pentru cunoaştere trebuie să-l cauţi pe Huttul Jabba* – asta mi-a spus Jango Fett. De aceea am venit la tine.

Jabba îl privi fix.

— Pentru cunoaştere, nu?

Păru încântat. Boba expiră uşurat.

— Aţi auzit? bubui Jabba, întorcându-se spre armata sa de lachei. Acest străin a venit la mine pentru cunoaştere! Pentru asta a riscat el moartea, tortura şi înrobirea!

Oh-oh, gândi Boba.

Jabba se întoarse spre el.

— Ei bine, intrusule! Ai venit cu un motiv întemeiat. Ştiu foarte multe!

Huttul aruncă o privire spre monitor, arătând spre Cursă. Râse lung şi zgomotos.

— Unii ar putea spune că ştiu ce se va întâmpla înainte să se întâmple.

Se auzi un râs neliniştit de la ceilalţi din cameră. Jabba se aplecă înainte, uitându-se la Boba cu ochi vicleni.

— Zici că te-a trimis Jango Fett? Auzisem că e mort. Ucis de Jedi pe Geonosis. Este adevărat?

Boba se bucură încă o dată că faţa îi era ascunsă de cască.

— Da, spuse el. Cuvântul ieşi aproape ca un icnet. Da, este adevarat.

— Ştiam de priceperea lui Jango. Era curajos şi un om de cuvânt. A fost unul dintre cei mai buni vânători de recompense din galaxie.

— Unii ar putea spune *cel mai bun*, interveni Boba fără să gândească.

— Hmmmm. Ochii lui Jabba se îngustară. Şi tu, intrusule Mandalorian, pari să ai curaj. Dar, venind aici, ai încălcat o regulă. Aşa că îţi voi da de ales.

Braţul slab al lui Jabba făcu semn spre ecran. Aproape toţi cei din interiorul domului erau acum aşezaţi cu faţa la el, privind cu nerăbdare Cursa.

— Spune-mi cine crezi că va câştiga această cursă. Dacă ai dreptate, te voi lua cu mine în Palatul meu B'omarrian. Mă vei sluji acolo.

Boba dădu din cap.

— Mulţumesc, începu el, dar Jabba ridică o mână pentru a-l întrerupe.

— Dacă greşeşti, tot mă vei însoţi la palatul meu – dar nu mă vei sluji. În schimb, vei fi servit ca hrană pentru una dintre fiarele mele din groapă!

Capitolul 12

Boba se întoarse să se uite fix la monitor. Numerele şi cuvintele defilau în partea de jos a ecranului. Statistici, numele navetelor din seara asta, lumile de origine şi clasarea lor în alte curse. Apoi imaginea se schimbă. Boba văzu interiorul arenei imense, plină de spectatori care strigau, se veseleau, făceau semne cu mâna.

Mă întreb dacă Ygabba este pe acolo pe undeva, gândi Boba. Mă întreb dacă a găsit transportul de arme.

Dar nu se putea întreba prea mult timp.

— Încă trei minute! strigat Estral, Maestrul jocurilor. Toată lumea trebuie să parieze!

Pe ecran apărură navetele elegante – navete de curse. Boba le privi plin de dorinţă. Of, ce mi-ar plăcea să pun mâna pe una dintre astea!

Motoarele cu combustie ridicată făceau posibil ca navetele să atingă viteze de opt sute de kilometri pe oră. Droizii de service se agitau în jurul vehiculelor. Ajustau nivelul de combustibil şi făceau reparaţii de ultim moment. Boba ar fi fost bucuros să piloteze una dintre navete – dar care dintre ele avea să câştige în seara asta?

— Încă două minute! strigă Ettiul.

Boba veni mai aproape de ecran. Acum arăta profilurile diferiţilor piloţi. Boba îi recunoscu pe câţiva dintre ei – dinozaurianul Chros-filik de pe Phu, Gasgano, Ody Mandrel, LobwuWa Loba, un Aqualish care părea a fi favoritul localnic; tânăra Aleena, nerăbdătoare, Mab Kador în *Pantera* lui *Albă*, modernizată. Dar mai erau şi alţii, cu nume şi chipuri pe care Boba nu le mai văzuse până acum. Cum putea să-l aleagă pe cel care i-ar bate pe restul?

Oamenii şi extratereştrii erau adunaţi în interiorul arenei, făcând pariuri. Mulţi dintre ei îşi vor pierde averile de-o viaţă, înainte de terminarea nopţii. Câţiva îşi vor pierde probabil şi viaţa. Boba nu voia să fie unul dintre ei.

În ciuda aerului răcoros din interiorul cupolei, un firicel de sudoare începu să coboare pe gâtul lui Boba. Îl durea umărul acolo unde casca îi lovea pielea. Îl frecă cu grijă, gândindu-se bine. Oaspeţii lui Jabba se înghesuiau în jurul Maestrului Ettian al jocurilor, împingând creditele în mâinile sale lungi şi subţiri.

— Un minut! strigă el.

Cu coada ochiului, Boba îl văzu pe Jabba urmărindu-l. Tânărul vânător de recompense se uită rapid înapoi la ecran. Statisticile arătau că Mab Kador era neînvins în ultimele trei curse. Părea tânăr şi flămând după victorii, gândi Boba şi avea o navetă de curse bună.

Pe ăsta l-aş susţine. Aş vrea să câştige.

Dar oare Jabba îl susţinea în cursă? Boba auzise că Lordul crimei controla totul pe Tatooine, de la contrabanda cu blastere la importul ilegal de mirodenii. Fiecare vizuină de jocuri de noroc era sub supravegherea Huttului. Fiecare criminal nenorocit îi plătea tribut lui Jabba. La fel făceau şi lorzii crimei în devenire. Cei care deveneau prea ambiţioşi, cei care încercau să-l înşele pe Jabba, erau prinşi de vânătorii de recompense şi aduşi în palatul lui Jabba.

Chiar şi de pe îndepărtata Kamino, Boba auzise poveşti oribile despre cele ce se întâmplau în interiorul cetăţii Huttului Jabba. Nu crezuse niciodată că ar putea să vină singur să îl vadă.

— Douăzeci de secunde!

Boba înghiţi în sec. Mâna i se strecură în buzunar şi atinse cartea tatălui său. Nu îndrăznea să o scoată, ci doar să-i simtă prezenţa liniştitoare.

Pentru cunoaştere, trebuie să-l găseşti pe Jabba. El nu ţi-o va da; trebuie să o iei singur.

— Timpul a expirat!

Boba expiră încet. Când îşi ridică privirile, îl văzu pe Jabba uitându-se la el cu ochii lui răi, de şarpe.

— Deci, tinere Mandalorian! Ai ales?

Toată lumea din interiorul cupolei se înghesuia în faţa ecranului – toată lumea, cu excepţia lui Boba şi a lui Jabba. Limba palidă a gangsterului ieşi din gură. Întinse mâna într-un coş mare, plin cu viermi albi Ylesieni, apucă o mână de creaturi zvârcolinde şi le băgă în gură. Lui Boba i se făcu rău. Dinspre ecran se auzi vuietul mulţimii din arenă când se dădu semnalul de start. Cursa începuse.

— Spune-mi acum! strigă Jabba. Ai zis că ai venit la mine pentru cunoaştere? Trebuie să arăţi că o ai tu însuţi! Cine va fi câştigătorul?

Boba se uită fix la Lordul crimei.

El nu ţi-o va da; trebuie să o iei singur.

Şi dintr-o dată, ştiu răspunsul corect.

Capitolul 13

— Ei bine? întrebă Jabba.

Boba îl privi fără teamă.

— O, Tu, cel mai înţelept dintre Hutti! Câştigătorul va fi... oricine veţi dori să fie!

Interiorul cupolei deveni brusc tăcut, cu excepţia ecranului. De afară, Boba auzi un val de sunete, strigăte şi urale, răsunând dinspre arenă. Se auzi explozia înăbuşită a unui blaster. Pe tronul său ridicat, Jabba se uită fix la Boba Fett. Îşi ridică foarte încet braţele slabe. Ochii i se îngustară. Întregul său corp vast începu să tremure. Coada lui lungă şi grasă se ondula şi se înfăşura ca un melc pe moarte.

Huttul Jabba râdea.

— Ho Ho! Întreaga cupolă se cutremură în timp ce râdea şi iar râdea. Bine spus, tinere războinic! Apucă un alt pumn de viermi şi îl înghesui în gură, fără să înceteze să vorbească. Un răspuns inteligent! Şi unul adevărat!

În cască, Boba oftă uşurat.

— Mulţumesc, O mare şi înţelept Hutt, spuse el.

Îşi înclină capul cu respect. Era un lucru bun că Jabba nu-i putea vedea faţa!

— Sunt copleşit.

Copleşit de dezgust, adăugă Boba pentru sine.

— Estral! bubui Jabba. Braţul lui mic îi făcu un semn către Maestrul Ettian al jocurilor. Adună-le creditele! Plecăm!

Boba se uită în jur, confuz.

— Dar cursa nu s-a terminat, şopti el.

Jabba râse încă o dată.

— Ştiu cine va câştiga. Am de făcut afaceri mai importante. Se aplecă înainte, privind cu atenţie la Boba. Tinere Mandalorian! Ai zis că ai fost trimis de Jango Fett.

Boba aprobă din cap.

— Corect.

— Deci şi tu eşti un vânător de recompense?

Vocea lui Boba era puternică şi clară.

— Da. Sunt.

— Asta este bine. Am întotdeauna nevoie de vânători de recompense – chiar şi de cei mici. Vei veni cu mine la palat. Majordomul meu, Bib Fortuna, va aranja acolo să fii echipat. Vei fi sub comanda mea până îţi vei achita datoria faţă de mine.

— Datoria faţă de tine? spuse Boba. Nu putu să-şi reţină vocea scandalizată. Ce anume îţi datorez?

Simţi imediat pe gât răsuflarea fierbinte a paznicului Drovian.

— Vei muri pentru asta, mârâi Drovianul.

Scoase de la centură un cuţit curbat şi îl ţinu la doar câţiva centimetri de faţa lui Boba.

— Şi, adăugă Drovianul cu un zâmbet crud, vei muri încet.

Capitolul 14

Boba nu avu timp să gândească. Reacţionă. Sări într-o parte fără vreun sunet. Cuţitul Drovianului şuieră inofensiv prin aerul unde, cu o nanosecundă mai înainte, fusese Boba.

— Ce? icni extraterestrul uriaş.

Lângă ecran era o măsuţă. Boba apucă masa şi o aduse în faţa lui, ferindu-se de lama Drovianului. Oaspeţii lui Jabba ţipară şi se împrăştiară în toate direcţiile. Jabba însuşi îl privi, râzând grosolan.

— Vei plăti pentru asta! scârţâi Drovianul.

În timp ce gardianul se apleca asupra lui, Boba împinse masa în sus. Cuţitul se înfipse în lemn. În timp ce Drovianul se străduia să-şi elibereze arma, Boba împinse şi mai tare masa. Apoi se aruncă în lateral, lovind dur cu piciorul în genunchii gardianului. Cu o geamăt puternic, Drovianul se împiedică şi căzu. Oaspeţii lui Jabba râseră, iar Boba se întoarse cu faţa spre Jabba.

— Nu sunt sclavul sau servitorul nimănui! spuse Boba. Voi lucra pentru tine, contra unei plăţi – dar eu voi aprecia cât înseamnă acea plată!

Râsul lui Jabba se potoli. Se uită la Boba. După o clipă aprobă din cap.

— Eşti genul meu de ticălos! Vei deveni un vânător bun.

Protecţia căştii îl făcu pe Boba să se simtă îndrăzneţ.

— Cine spune că nu sunt deja unul bun?

— Vei avea în curând şansa să demonstrezi asta, zâmbi Jabba viclean. Am o slujbă care trebuie executată. Am contactat deja un alt vânător, dar poate c-ar trebui să fie misiunea ta. Jabba se întoarse şi aruncă o privire dispreţuitoare către Drovian. Aduceţi-l la palat, le porunci gardienilor săi. Odată ce ajungem, aruncaţi-l în carceră.

Drovianul urlă şi se luptă furios cu Gamorreanii care îl luară şi îl conduseră afară. Boba îi privi plecând. Nu-şi închipuise niciodată că va fi posibil să simtă milă pentru un Drovian. Totuşi, gândul la fiarele din groapa lui Jabba, îl făcu să spere că gangsterul s-ar putea răzgândi.

— Estral! bubui Jabba. I-am poruncit lui Bib Fortuna să pregătească velierul pentru plecare. Plecăm imediat. Asigură-te că este demontată cupola. Şi ai grijă ca noul nostru recrut nu fie lăsat în urmă.

— Da, Mărite, răspunse Ettiul. Se întoarse şi se uită la Boba. Era evident că nu era impresionat de ceea ce vedea. Velierul va fi aici în cateva minute. Poţi duce speederul în cală. Mâncarea va fi servită pe puntea principală, după plecare.

— Nu am speeder, spuse Boba.

— Un vânător de recompense fără vehicul? întrebă Estral cu dispreţ.

— Nava mea e în revizie, adăugă repede Boba. În hangarul lui Mentis Qinx.

Estral îl fixă cu un zâmbet rece.

— Qinx acordă mult credit celor care au nevoie. În schimb, cere nişte taxe uriaşe. Mulţi descoperă că nu sunt în stare să plătească şi atunci le păstrează navele. Jabba va fi stăpânul tău înainte să-ţi poţi recupera nava.

— Vom vedea dacă va fi aşa, se răsti Boba.

Dar în spatele căştii, îi căzuse faţa. A fi vânător de recompense însemna să ai libertatea de a trăi şi de a călători acolo unde voiai, oricând voiai. Nu voia să fie nevoit să i se supună lui Jabba pentru totdeauna. Nu voia să i se supună nimănui.

Totuşi, Estral avea dreptate. Boba avea nevoie de credite pentru a plăti reparaţiile şi realimentarea lui *Sclav I*. Jabba spusese că are nevoie de vânători de recompense. Spusese că are o slujbă care trebuia executată. Dacă Boba ar îndeplini misiunea respectivă, ar putea cere suficiente credite – şi chiar mai mult –

pentru a-şi lua nava. Atunci ar putea să plece de unul singur şi să meargă oriunde în galaxie.

Ar fi liber. Ar fi fost bine. În cele din urmă, va fi un vânător de recompense.

Capitolul 15

Cu câteva luni în urmă, Boba se aflase pe *Candaserri*, nava de trupe a Republicii, o navă atât de mare încât era aproape cât o mică planetă. Velierul lui Jabba nu era la fel de mare, dar era suficient de mare. Privindu-l, Boba simţi că se uita la un mic oraş aflat în interiorul unui alt oraş. O lume în interiorul unei lumi.

Acum era întuneric afară, dar era suficientă lumină în jurul arenei pentru a arunca umbre peste tot. După ce Jabba fu escortat din cupolă, Boba şi restul ieşiră afară. Velierul plutea deasupra solului. Bib Fortuna, majordomul lui Jabba, ordonă coborârea pasarelei şi a scărilor. Sclavii şi slujitorii alergau în sus şi în jos, pregătind nava de plecare.

— Grăbiţi-vă! şuieră Fortuna.

Odată ce Jabba ajungea la bord, avea să fie nerăbdător să plece. Nu era o idee bună să-l faci să aştepte! Boba rătăcea la câţiva metri distanţă de velier. Furase o înghiţitură de apă de băut, în cupolă şi câţiva ninchifi[11] uscaţi, peşti mici de peşteră, nu mai mari decât unghia. Nu-şi mai amintea ultima dată când mâncase cum trebuie. Împinse acest gând deoparte şi se ghemui la pământ. De acolo îi privi pe servitorii lui Jabba dezumflând cupola portabilă, ca pe un balon. Dură doar câteva minute. Mai mulţi slujitori coborâră de pe velier, adunând conţinutul cupolei. Echipamentele pentru jocuri de noroc şi mobilierul fură luate pe sus. Urmau să fie depozitate în calele de marfă ale navei în timpul călătoriei către palatul lui Jabba.

Palatul lui Jabba. Boba auzise zvonuri despre acel loc. Ceea ce auzise nu era de bun augur. Chiar deloc. Şi acum, când îl văzuse pe Jabba în carne şi oase, Boba era destul de sigur că palatul va fi chiar mai rău decât spuneau zvonurile. Era mai bine fie pregătit pentru orice. Se lăsă pe spate şi îşi ajustă casca. Porni funcţia de vizualizare în infraroşu. Imediat, totul din jurul lui fu învăluit în negru şi roşu.

— Îhh! spuse Boba făcând o grimasă.

Acum putea vedea toţi paraziţii nocturni de pe Tatooine. Şoarecii de nisip fugeau peste tot, hrănindu-se cu gunoiul lăsat de publicul din arenă. Scorpionii de nisip săreau din piatră în piatră, cu cleştii ridicaţi.

Boba văzu câteva siluete mici strecurându-se în umbră, nebăgate în seamă. Înşfăcară o ladă metalică şi dispărură instantaneu.

Armata lui Libkath la muncă, gândi el cu respect.

— Arăţi destul de fericit, spuse o voce joasă în spatele lui.

Boba se întoarse.

— Ygabba!

În spatele lui stătea o siluetă subţire, îmbrăcată în zdrenţe.

— Te-ai prins, spuse ea şi zâmbi. Atinse marginea căştii cu mâna ei murdară. Oh. Cred că-mi plăceai mai mult fără asta. Nu te-ai înfierbântat acolo?

— Ba da. Şi mi-e şi sete.

Ygabba veni să se ghemuiască lângă el.

— Ei bine, cel puţin cu asta te pot ajuta. Ţine...

Îi întinse un mic recipient cu apă. Boba se uită la ea, apoi îl luă recunoscător. Aruncă o privire în jur pentru a se asigura că nu se uita nimeni altceva. Apoi îşi ridică viziera căştii şi înghiţi apa. Mirosea puternic a praf şi substanţe chimice de purificare. Avea în ea bucăţi de pietriş şi nisip. Era şi mult prea caldă.

Dar era cea mai bună apă pe care o gustase vreodată.

— Mulţumesc, spus el când dispăru şi ultima picătură. Îi întinse recipientul înapoi şi-şi coborî viziera. Aţi găsit ceea ce căutaţi?

---

[11] Ninchif – peşte subteran, comestibil, de pe Tatooine.

Ea aprobă din cap.

— Da. Toţi droizii ăia care păzesc acolo, erau doar de momeală. Expedierea reală era ascunsă într-un transport de apă dintr-o fermă de umiditate de lângă Bestine. De acolo am asta, adăugă ea, ridicând recipientul gol. Ca să spun adevărul, aş fi preferat să iau apa.

— Dar ai luat armele?

Ygabba zâmbi.

— Desigur. Apoi zâmbetul ei dispăru. Nu avem de ales. Dacă nu facem aşa cum ordonă Libkath, se întâmplă lucruri rele.

— Ce fel de lucruri rele?

— Dispar copiii. Nu-i mai vedem niciodată. Libkath îi vinde ca sclavi sau servitori. Sau mai rău.

Expresia ei se întunecă. Boba se gândi cât de rău îi păreau acum de Ygabba şi de ceilalţi. Dacă exista ceva rău, nu putea fi decât asta.

— Unde merg armele? întrebă el.

Ygabba ridică din umeri.

— Contrabanda este o afacere bună pe Tatooine. Unii spun că este singura afacere. Există o mulţime de fiinţe care doresc arme.

Boba se gândi o clipă.

— Aşadar, spui că armele au fost aduse aici prin contrabandă. Apoi Libkath îl trage pe sfoară pe cel care le-a adus, furându-le?

— Corect. Şi singurul motiv pentru care scapă este că nu ne suspectează nimeni. După cum am mai spus. Adulţii nu ne iau niciodată în serios. Până când ne vor prinde. Se ridică deodată. Eh, mai bine plec. Trebuie să mă întâlnesc cu ceilalţi.

— Ygabba, aşteaptă, spuse Boba.

— Ce e? spuse ea oprindu-se.

— De ce nu pleci? Tatooine este o planetă mare. Libkath nu v-ar putea urmări dacă aţi fugi. Şi ai spus că toxina nu va fi eliberată decât dacă părăsiţi planeta.

— Adevărat, clătină ea din cap cu tristeţe. Dar cei mici nu ar putea ţine niciodată pasul cu noi, ceilalţi.

— Dar aţi putea cere ajutor, spuse Boba. Cineva ar trebui să vă asculte. Cineva ar trebui să vă ajute.

Ochii lui Ygabba erau plini de lacrimi.

— Nu avem familii şi, pentru cei dintre noi care încă mai au rude, el ameninţă că o să le omoare dacă ne ducem vreodată acasă. Viaţa este destul de grea pentru ei aici, pe Tatooine. Putem supravieţui în Mos Espa. Într-o zi, când vom fi mai în vârstă, ne vom întoarce acasă. Nu ştiu cum. Dar o vom face.

Boba se uită fix la ea. Aprobă din cap.

— Cred că eşti curajoasă, Ygabba. Dacă o să vă pot ajuta pe tine şi pe ceilalţi, o voi face.

Ygabba îl privi, zâmbindu-i.

— Mulţumesc, Boba.

Aruncă o privire spre velier. Pe el erau desfăşurate steaguri. Echipajul de navigaţie ridica funiile de amarare şi se pregătea de plecare.

— Se pare că şi tu ai găsit ceea ce căutai, spuse ea.

Boba se ridică lângă ea.

— Da. Jabba a fost de acord să mă ia... ca vânător de recompense!

Nu putu să-şi ascundă mândria din voce. Ygabba îl privi. Începu, încet, să zâmbească.

— Boba Fett, vânător de recompense! Cu siguranţă nu voi uita asta.

— Nu. Şi nici eu nu vă voi uita pe voi.

Din velier se auzi un sunet de trâmbiţă. Jabba era gata de plecare.

— La revedere, Ygabba! strigă Boba în timp ce alerga spre velier.

Apucă o scară de frânghie şi o urcă repede, ajungând la bord. Mâini aspre îl apucară şi îl împinseră pe punte.

— Treci jos! strigă un gardian Gamorrean. Fără lepădături acolo unde Jabba vă poate vedea!

— Am fost invitat de Jabba, protestă Boba. Ca vânător de recompense...

Paznicul râse aspru.

— Treci jos cu ceilalţi pistolari angajaţi! râse el şi îl împinse spre o uşă.

— Tu...! începu Boba să strige.

Apoi se răzgândi. Aruncă o ultimă privire spre arenă. O siluetă mică stătea acolo unde fusese cupola, privindu-l.

— Go'wan!

O mână imensă, cu gheare, îl împinse pe Boba prin uşă, în întunericul velierului lui Jabba.

Capitolul 16

Pe puntea superioară, Jabba şi oaspeţii săi beau şi mâncau. Se auzea muzică. Acrobaţii performau şi dansatoarele Twi'lek săreau şi se învârteau. Velierul zbura, navigând maiestuos pe deasupra solului, îndreptându-se spre Marea Dunelor de Vest. Deasupra, stelele ardeau pe un cer negru precum catifeaua de Hapes. Aerul mirosea a carne prăjită, a şerburi de fructe, dulci şi reci, a flori aduse cu cheltuieli fabuloase din lumi îndepărtate. Un harpist Mrlssi cânta în timp ce Jabba stătea pe tronul său şi îngheşuia în gură pumni de viermi care se zvârcoleau. Oaspeţii lui Jabba rătăceau pe punte. Se uitau la deşertul luminat de stele de sub ei, râzând şi complotând şi bând vinurile Chandrilan fine ale lui Jabba.

Din păcate, Boba văzu doar în treacăt toate aceste splendori. Nu auzea decât muzica şi veselia, şi simţea mirosurile îmbietoare ale cărnii şi fructelor rare. Se afla în cala de sub puntea superioară. Aici nu erau stele care să lumineze întunericul. Spaţiul era slab luminat de globurile care se legănau, suspendate de tavan. Nu era nici mâncare, nici apă. Aerul era închis şi fierbinte şi puţea de la paiele murdare şi fiarele închise în cuşti. Membrii echipajului care nu erau de serviciu se adunaseră, jucându-şi salariile şi blestemând. Unii dormeau în hamacele agăţate de-a lungul pereţilor. Câţiva se amuzau băgând beţe în cuştile în care se aflau noile fiare pentru groapa din palatul lui Jabba. Boba îşi croi drum cu atenţie prin spaţiul aglomerat. Se opri pentru a privi o cuşcă în care era un tripion Gallion[12]. Creatura imensă, asemănătoare unui scorpion îşi pocni cleştii. Coada cu vârful otrăvit se lovi de barele cuştii, când un paznic îşi băgă sabia printre gratii.

— Vei fi hrănit destul de curând! rânji el în timp ce tovarăşii lui râdeau.

Unul dintre ei se uită la Boba.

— Un alt nou venit? Faţa i se încreţi într-un zâmbet plictisit. Ăsta ar fi cel de-al treilea vânător de recompense pe care Jabba îl trimite luna asta după Gilramos!

— Gilramos? întrebă Boba.

— Exact! Obişnuitul ghimpe din coada lui Jabba. Şi unul greu de eliminat. I-a ucis pe ultimii doi vânători de recompense care s-au dus să-l caute.

Paznicul îl privi pe Boba de sus până jos. Apoi râse batjocoritor.

— Se pare că vei fi al treilea, spuse el şi se întoarse să chinuie tripionul.

— A treia oară va fi cu noroc, mormăi Boba.

Se duse spre perete, încercând să-şi menţină echilibrul. Velierul se mişca repede – auzise pe cineva spunând că vor ajunge la palat până să vină dimineaţa. Dar iahtul nu se mişca întotdeauna lin. Uneori cădea cu o smucitură bolnăvicioasă. Alteori se ridica brusc, câteva sute de metri. Când se întâmpla asta, Boba se bucura că nu putea vedea afară. Era bucuros şi că nu mâncase prea mult.

Ar fi fost aiurea să aibă rău de înălţime!

— Deci eşti un vânător de recompense, spuse cineva. Jabba trebuie să fie cu adevărat disperat.

Un bătrân sfrijit se apropie de Boba, care nu era cu mult mai scund decât el. Bătrânul purta un halat verde curgător, acoperit cu un şorţ lung şi pătat. Părul său alb, rar, era aproape ascuns sub o bonetă albă. Faţa lui era maro şi zbârcită ca un măr uscat, dar ochii lui albaştri erau amabili.

— Da, spuse Boba. Se uită neîncrezător la om. Am fost trimis de Jango Fett.

Ochii omului se măriră.

---

[12] Tripion – specie crustacee cu cozile având trei ace veninoase. Sunt bine adaptate pentru a trăi în deşerturile lumilor fierbinţi, dieta lor constând din şopârle mici şi insecte. Au fost descoperite mai mult de şase sute de subspecii diferite, care variau ca înălţime de la mai puţin de un metru până la optsprezece metri. Tripionii au cleşti, picioare asemănătoare unui păianjen şi, în general, cozi cu trei ace veninoase. În funcţie de subspecie, înţepătura putea fi pur şi simplu enervantă sau chiar mortală.

— Jango Fett? Aş păstra secretă informaţia, dacă aş fi în locul tău. Durge nu va fi fericit să audă asta!

— Durge? spuse Boba simţind un gol în stomac.

Omul clătină din cap.

— Hai să lăsăm pălăvrăgeala – să vorbim serios. Cine eşti?

Boba înţepeni. Nu spuse nimic. După o clipă, bărbatul întinse mâna. Arătă spre un alcov unde fusese încropită o cuşetă îngustă lângă perete.

— Vino, spuse el cu amabilitate. E o călătorie lungă până la palatul lui Jabba. Nu toată lumea angajată de Jabba este la fel de neplăcută ca indivizii ăştia. Făcu semn către Gamorreanii care erau ocupaţi să joace un joc cu cuţite. Majoritatea, poate, adăugă bătrânul, dar nu toţi. De exemplu, eu. Numele meu este Gab'borah Hise. Sunt bucătarul pentru deserturi atribuit pe velierul ăsta.

— Mai sunt şi alţii? întrebă Boba rânjind.

— Oh, da – mulţi. Numai bucătari pentru deserturi sunt cu zecile! Poate că Jabba mănâncă doar viermii ăia albi dezgustători, dar oaspeţii şi legiunile lui de gangsteri au pofte variate. Cu toate astea, gustul lor a devenit la fel de depravat ca al lui Jabba. Trebuie să mă gândesc constant de noi moduri de a-i ispiti cu mâncare.

Boba îl urmă până la alcov şi se aşeză. Gab'borah oftă, netezindu-şi partea din faţă a şorţului.

— Nu am lucrat întotdeauna pentru Jabba. Cândva, am fost bucătar-şef într-o cantină din Mos Eisley. Aveam mare succes. Prea mare. Jabba a auzit cât de bun eram. Mi-a făcut o ofertă pe care nu o puteam refuza.

Boba zâmbi.

— Înţeleg. Nu ai avut de ales decât să vii aici.

— N-am avut de ales, aprobă bătrânul. Cândva găteam pentru contrabandişti şi comercianţi. Acum gătesc pentru contrabandişti şi gangsteri. Pregătisem mai devreme un preparat extrem de elegant. Colipode fierte, flambate, cu cremă de mandarină şi smochine. Absolut delicios! Din păcate, i-am servit o probă lui Bib Fortuna. Una dintre colipode, deşi în flăcări, nu era chiar moartă. I-a ars mâneca. Din fericire, am reuşit să sting flăcările. Apoi l-am mituit pe Fortuna cu salariul pe o lună. I-am dat şi o trufă Ziziibbon[13], proaspăt făcută în dimineaţa asta. Îi plac foarte mult. Gab'borah ridică din umeri. Aşa că nu m-a aruncat într-o groapă de Sarlacc, aşa cum ar fi făcut în mod normal. Dar am ajuns să fiu trimis aici, în disgraţie.

Strecură o mână ridată în buzunarul halatului şi scoase un obiect mic şi rotund. Era de un verde aprins, cu firişoare roşii şi galbene.

— Ţine. I-l întinse lui Boba. L-am păstrat pe ăsta. Nu îţi face griji, nu este otrăvit, spuse el şi, pentru a demonstra asta, muşcă din el. Vezi? Încearcă-l. Spune-mi ce crezi.

Boba îl privi cu atenţie. Apoi se întoarse, ridicându-şi casca cu câţiva centimetri, astfel încât să poată băga trufa în gură. Mirosea delicios. Era delicioasă.

— E grozavă! spuse Boba, greu, cu gura plină.

Gab'borah dădu din cap.

— Ştiu. În toată galaxia, eu sunt singurul care are reţeta – un alt motiv pentru care Bib Fortuna nu mă va lăsa să păţesc ceva grav.

— Doar tu? spuse Boba lingându-şi buzele, savurând ultima bucată.

— Da. Gab'borah se întoarse. Chipul lui ofilit se întristă. Aveam de gând să las secretul singurului meu copil şi moştenitor, dar…

---

[13] Trufă ZiZiibbon – varietate de desert zaharisit.

Vocea i se opri. Într-una din cuşti, un vrblther[14] scoase un strigăt ciudat, cântat. Boba îşi frecă ochii. Era târziu. Trebuia să doarmă. Dar mai întâi avu o întrebare pentru Gab'borah.

— Ai menţionat un nume. Durge. Boba îşi făcu vocea să pară dezinvoltă. Este aici?

— Durge? Bătrânul înăbuşi un fior. E un vânător de recompense cu o forţă teribilă şi o putere foarte distructivă. Întinse mâna pentru a atinge casca lui Boba. Ar trebui să fii foarte precaut. Durge îi urăşte pe Mandaloriani aproape la fel de mult ca pe Jedi. Armura sa este tatuată cu simbolurile Mandalorianilor pe care i-a ucis.

— Acum îmi amintesc, spuse Boba, prefăcându-se că totul era nou pentru el. Simţi un fior, în ciuda aerului fierbinte şi mucegăit. A vrut să fie sursa armatei clone.

Gab'borah se uită la Boba cu respect.

— Aşa se zvoneşte, spuse el. Cum ai ajuns să afli asta?

Boba ezită. Apoi spuse:

— Mi-a spus Jango Fett.

Ochii lui Gab'borah deveniră atenţi.

— Atunci ştii că Durge s-a bucurat când a fost ucis Jango Fett. Singurul său regret a fost că el nu i-a dat chiar el lovitura de moarte.

— Da, spuse Boba. Ochii i se umeziră. Se luptă să-şi menţină vocea calmă. Ştiu.

— De asemenea, trebuie să ştii că viaţa ta e în pericol dacă te vede Durge.

— Am fost angajat de Jabba pentru a fi vânător de recompense, răspunse cu înverşunare Boba. Sunt sub protecţia lui!

Gab'borah clătină din cap.

— Jabba l-a angajat şi pe Durge ca vânător de recompense.

Bucătarul apucă o margine a cuşetei şi privi cala aglomerată şi sufocantă. Gardienii Gamorreani erau întinşi pe podeau sau se legănau în hamace, sforăind puternic. Doi dintre ei stăteau de pază lângă scara care ducea pe puntea superioară. Gab'borah se uită la ei, apoi se întoarse spre Boba.

— Ah, tinere războinic, spuse el. Când vine vorba de Jabba, nu există nicio protecţie. Nu există siguranţă. Există doar viclenie şi forţă, asta dacă eşti foarte, foarte norocos. Şi dacă nu eşti? Atunci, există doar chin.

Bătrânul ieşi din cuşetă. Se târî într-un hamac care atârna alături.

— Vom ajunge la palat în câteva ore, îi spuse el lui Boba. Sfatul meu este să dormi. Este greu să fii viclean sau puternic dacă nu eşti bine odihnit.

Să doarmă! Boba se uită neîncrezător la Gab'borah. Cum ar putea cineva să doarmă într-un loc împuţit şi aglomerat ca ăsta?

Dar, în câteva minute, descoperi că reuşise să urmeze sfatul lui Gab'borah.

Fusese o zi foarte, foarte lungă.

În cele din urmă, Boba dormi.

---

[14] Vrblthers – prădători periculoşi găsiţi pe Nar Shaddaa. Erau creaturi bipede cu aspect umanoid, dar cu coarne care le ieşeau din cap şi gheare extrem de ascuţite. Pielea lor groasă, avea culori de la negru, la verde închis, până la maro. Huttii erau colecţionari foarte pasionaţi şi îi păstrau ocazional ca animale de companie.

Capitolul 17

Boba fu trezit de un mârâit. Când deschise ochii, văzu vrbltherul care îl privea înfometat din cuşca sa. Ochii săi verzi străluceau înfricoşător. Dinţii lungi şi galbeni se vedeau printre gingii negre. Boba se ridică brusc în cuşeta sa. Gura vrbltherului se deschise într-un rânjet în timp ce şi-a lăsă capul înapoi pe gheare.

Acum ce mai e? Boba se uită în jur. Calea era liniştită, exceptând sforăiturile gardienilor Gamorreani de pe podea. Lângă scară, cele două santinele stăteau cu capul plecat. Dormeau în timpul serviciului!

Pun pariu că lui Jabba nu i-ar plăcea asta, gândi Boba.

Aruncă o privire spre locul în care stătea Gab'borah în hamac, respirând greoi. Apoi Boba se întoarse într-o parte în cuşeta sa, fiind sigur că nu-l putea vedea nimeni. Îşi ridică casca. Aer! Nu putea să-l numească cu adevărat aer proaspăt, dar era mai bun decât cel respirat prin vizor. Boba îşi frecă ochii. Avea noroi şi nisip lipit de degete. Le şterse pe tunică. Apoi scoase cu atenţie cartea. O puse pe genunchi şi o deschise. Cuvintele străluceau pe ecran: *Pentru cunoaştere, trebuie să-l găseşti pe Jabba*. Degetul lui Boba pluti deasupra paginii. Atinse un cuvânt. *Jabba*.

Propoziţia dispăru imediat şi apăru o altă imagine. Plină cu propoziţii. Boba le citi repede, până găsi ceea ce căuta. *Palat*.

— Spune-mi, şopti Boba.

Apăsă pe comanda pentru difuzor. Vocea tatălui său începu imediat să-i vorbească. Era atât de joasă încât trebui să se concentreze pentru a o auzi.

— Palatul lui Jabba este construit pe ceea ce a fost odată o mănăstire B'omarr. Evită cu orice preţ nivelurile inferioare. Acolo sunt închisorile şi temniţele, şi vizuinele animalelor din groapă care au scăpat de-a lungul secolelor. Cel mai înalt nivel este locul unde stau cei mai apreciaţi oaspeţi ai lui Jabba – atâta timp cât sunt valoroşi. Oaspeţii obişnuiţi ajung să fie cina unui dragon krayt. Sau masa de pranz a Sarlaacului. Vânătorii de recompense se descurcă de obicei mai bine, dacă au succes. Vocea se estompă. Faţa lui Jango Fett umplu ecranul, privind direct la Boba. *Există doar o regulă, când tratezi cu Jabba,* pronunţă solemn imaginea tatălui său*. Nu greşi*.

— Nu voi greşi, murmură Boba.

Degetul lui urmări conturul feţei tatălui său. Pentru o secundă, Jango îi zâmbi fiului său. Apoi imaginea dispăru şi ecranul rămase gol. Boba îşi văzu atunci propria reflecţie. Nu semăna încă cu tatăl său, dar nu mai era copilul care fusese cândva. Ochii îi deveniseră mai aprigi. Gura nu părea obişnuită să zâmbească prea mult. Boba puse cartea deoparte. Îşi trecu o mână prin păr pentru a-l pieptăna şi se ridică. Lumina pătrundea prin crăpăturile din pereţii velierului. Pe puntea de deasupra se auzeau paşi şi zgomotul unui clopot.

— Treziţi-vă, putorilor! strigă cineva. Faţa slută a unui Gamorrean apăru în capul scării. Andocăm în cincisprezece minute!

Gardienii adormiţi gemură şi mormăiră. Începură să se împleticească, lovind cu picioarele în cei care încă dormeau pe podea. Gab'borah se agită în hamacul lui. Căscă, apoi se ridică, întinzându-se.

— E dimineaţa deja! Sper că ai dormit profund, îi spuse lui Boba şi îi făcu cu ochiul.

— Ca un copil, răspunse Boba.

— Asta-i bine. Somnul e important pentru un războinic. La fel şi micul dejun.

Gab'borah se uită în jur pe furiş. Apoi scoase din robă două pachete mici.

— Ţine, şopti el, dându-i unul lui Boba. Raţii Gleb. Nu unt la fel de gustoase ca ce ai avut azi-noapte, dar îţi va umple stomacul şi îţi va oferi nutrienţi pentru o zi.

Boba desfăcu pachetul. Înăuntru se afla un baton mic, plat, cu ceva ce părea carton. Îl adulmecă. Mirosea a carton. Se uită curios la Gab'borah, care îşi mesteca raţia. Boba ridică din umeri şi luă o muşcătură. Avea şi gust de carton. Dar era mai bine decât nimic. Îl termină repede. Chiar la timp.

— Eşti căutat pe punte!

Un gamorrean împinse pumnul păros în stomacul lui Gab'borah. Bătrânul se înclină şi începu să se grăbească spre scară. Boba aşteptă o clipă, apoi porni după el.

— Hei! Nu a spus nimeni că te vrea!

Bestia îl apucă pe Boba de umăr. În cuşca sa, vrbltherul scoase un urlet.

— Îi este foame! spuse Gamorreanul, cu ochii lui purpurii licărind de răutate. Ce-ai zice să-i dăm o mică gustare!

Boba se luptă cu paznicul.

— Sunt aici la cererea lui Jabba! strigă el. Lasă-mă să plec, altfel vei plăti!

Gardianul râse.

— Lui Jabba nu îi va fi dor de un alt vânător de recompense – a pierdut deja atât de mulţi!

Boba lovi în stomacul Gamorreanului. Cu un urlet de durere şi furie, gardianul se trase înapoi, cu pumnul ridicat.

— Oh, tu...!

— Scuzaţi-mă. Gab'borah îşi drese glasul şi îi aruncă Gamorreanului o privire rece. Acest războinic este aici la cererea specială a lui Jabba. Şi a mea – trebuie să mă ajute la pregătirea ospăţului de dimineaţă al lui Jabba.

Paznicul se uită la bătrân. Gab'borah se uită în spate.

— Nu aş vrea să fiu eu cel care-l face pe Jabba să-şi aştepte micul dejun, spuse el. Haide...

Îi făcu semn lui Boba. Cu un mârâit, Gamorreanul îl privi pe Boba care se grăbea să i se alăture bătrânului bucătar.

— Chiar pregăteşti micul dejun pentru Jabba? şopti el în timp ce urca scara.

— Nu. Gab'borah întinse o mână să-l tragă pe Boba pe punte. El mănâncă mai mult viermii ăia albi, revoltători. Şi puţin wuorl[15] în grăsime. Dar Gamorreanii sunt prea proşti pentru a-şi aminti asta.

— Bine că sunt aşa, aprobă Boba.

Gab'borah se uită la Boba, cu o expresie îngrijorată.

— Eşti un tânăr curajos, spuse el. Şi norocos. Mulţi de vârsta ta de aici, de pe Tatooine au dispărut. Răpiţi. Familiile lor nu mai aud niciodată de ei. Soarta lor este pierdută pentru noi.

Ochii bătrânului se întristară. Uitându-se la el, Boba se simţi şi el trist, dar şi entuziasmat.

— I-am văzut! începu el. Sunt...

Înainte să poată continua, apăru silueta întunecată a lui Bib Fortuna.

— Tu! ordonă cu vocea lui subţire. Degetul cu gheară arătă spre Gab'borah. Trebuie să mergi la bucătării – imediat!

Gab'borah se înclină.

— După cum doriţi, îi spuse el lui Bib Fortuna, apoi îi aruncă o privire lui Boba. Voi fi în a şaptea bucătărie, murmură el. Ăla e locul meu obişnuit de muncă.

Boba se uită la el. Înţelese că era modul în care bătrânul îi spunea cum poate fi găsit.

— La revedere, spuse Boba.

Gab'borah îi zâmbi, apoi se îndepărtă.

Bib Fortuna se întoarse nerăbdător.

---

[15] Wuorl – specie asemănătoare unei broaşte care trăia pe ramurile copacilor Greenstalk de pe planeta Mrlsst din sectorul Tapani. Erau consideraţi o delicatesă şi era recoltaţi pentru carnea lor.

— Şi tu... Ochii portocalii ai Twi'lekului se fixară asupra lui Boba. Trebuie să te pregăteşti pentru o audienţă cu Jabba. Alegeţi cuvinte cu atenţie, adăugă el, cu gura răsucindu-i-se într-un rictus. Probabil că vor fi ultimele tale cuvinte!

Capitolul 18

Boba privi cum Twi'lekul se îndrepta spre o zonă ridicată a punţii principale. Un baldachin galben strălucitor se ridica deasupra. Sub copertină era umbră. Oferea adăpost împotriva sorilor gemeni ai lui Tatooine, care ardeau deja cu înverşunare, odată cu zorile. Acolo era aşezată o masă cu alimente şi ulcioare cu apă rece, la fel de valoroasă, pe această planetă deşertică, ca metalele preţioase.

Şi tot acolo, era Jabba. Stătea pe o platformă, cu o mână apucând un wuorl asemănător cu o broască. Cu un geamăt de plăcere îl băgă în gură.

Boba inspiră adânc. Îşi aranjă casca, apoi se îndreptă cu paşi mari spre el.

— Mărite Hutt, spuse el. Vocea îi era încrezătoare, dar respectuoasă. Aştept ordinele tale.

Jabba mestecă zgomotos. Apoi înghiţi şi eructă.

— Spui că eşti vânător de recompense? întrebă el.

— Da, Puternice Jabba.

Jabba se uită fix la casca lui Boba. Boba simţi un firicel de sudoare pe ceafă. Era bucuros că Jabba nu putea să-i vadă faţa… Sau putea…?

— Eşti cam mic pentru un războinic Mandalorian, spuse Jabba încet, în huttă. Ochii i se îngustară. Am o sarcină periculoasă. Cere curaj şi îndemânare.

— Le am pe amândoi, spuse Boba.

— Şi alţii au spus acelaşi lucru. Jabba se cutremură cu un spasm de râs. Oasele lor se află acum într-o groapă de acklay[16]!

— Scuzaţi-mă, Mărite. Bib Fortuna păşi pe platforma de lângă gangster. Îşi plecă capul şi anunţă: Am ajuns la palat.

Chiar în timp ce vorbea, velierul se opri cu o mişcare lină. Puntea păru să se clatine sub picioarele lui Boba. Îşi recăpătă echilibrul la timp pentru a evita să cadă.

— Mărite Jabba, începu el. Mi-ar placea să…

— Tăcere! urlă Jabba. Se uită la Boba. În cinci minute mă voi întâlni cu tine şi cu un alt vânător de recompense în camera tronul meu. Acolo îţi voi da sarcina. Dacă întârzii, se vor face alte aranjamente.

Lordul crimei râse lung şi batjocoritor.

— Aceste aranjamente vor implica arahnidele mele luptătoare. Nu au fost hrănite de câteva zile. Am aflat că luptă mai bine când le este foame.

Boba dădu din cap cu seriozitate.

— Nu voi întârzia, spuse el.

Dar Jabba pleca deja. Puntea era în haos. Servitorii se grăbiră să coboare scările şi pasarela. O rampă largă era la locul pe unde cobora Jabba.

— Mişcaţi-vă! strigă un paznic.

Boba se grăbi spre scări, ferindu-şi ochii de soarele puternic. Se uită afară. Văzu pentru prima dată palatul lui Jabba.

— Oho! icni el.

În jur se întindea pustiul Mării Dunelor. Munţii îndepărtaţi se ridicau pe deasupra nisipurilor roşii, în mişcare, şi a canioanelor adânci. Departe, departe, se deplasau prin deşert câteva siluete minuscule, negre – o turmă de bantha sălbatice. Undeva, acolo, locuiau barbarii Oameni ai Nisipurilor, tâlharii Tusken.

---

[16] Acklay – crustacee reptiliene amfibii, cu şase gheare mortale şi dinţi ascuţiţi ca briciul, originari de pe planeta Vendaxa. Erau un amestec de crustacee şi reptile cu trăsături amfibiene care le permiteau să trăiască în apă şi pe pământ. Creatura gigantică era protejată de o carapace dură, asemănătoare cu o coajă, cu noduli osoşi. Mergea pe şase gheare tari, acoperite cu piele, care aveau cleşti de apucat.

Altundeva, Jawa dezmembrau transportoarele spaţiale şi fermele de umiditate abandonate. Dar aici nu erau Oameni ai Nisipurilor. Nu existau Jawa.

Asta era cetatea Huttului Jabba.

Era o cetate mai mare şi mai frumoasă – ciudat! – decât orice văzuse vreodată Boba. Un turn central imens se ridica din stâncile deşertului, la fel de înalt ca un munte. În jurul său, turle subţiri şi turnurile în formă de ciupercă aruncau umbre violete pe nisipul strălucitor. Speederele sclipeau sub ele, cărând provizii şi oaspeţi.

— Este impresionant, nu-i aşa? remarcă o voce robotică.

Boba se întoarse şi vadă un droid humanoid de protocol PD care stătea lângă el. Corpul său galben din plasteel strălucea în soarele dimineţii.

— Da, este, răspunse Boba.

Îşi ajustă casca pentru a-şi feri ochii de strălucirea soarelui.

— Cu mult timp în urmă a fost o mănăstire B'omarr, continuă droidul. Erau mii de călugări aici. Acum mai sunt doar câţiva. Creierul lor a fost transferat în carcase de droizi-păianjen. Uneori îi putem vedea la nivelurile superioare.

În cască, Boba se strâmbă.

Uf! gândi el. Aminteşte-mi să nu mă duc la nivelurile superioare!

— Continuă să te misti! strigă un Gamorrean.

Boba se îndreptă spre rampa aglomerată. Droidul păşi lângă el. În timp ce se îndreptau spre rampă, izbucni un vuiet asurzitor prin aerul calm al deşertului.

— Ooo! exclamă Boba. Ce se aude?

Ridică privirea. Un speeder mare trecu pe lângă ei. În spatele lui rămăsese o dâră de vapori aprinşi. În speeder stătea o siluetă înaltă şi puternică. Pe umerii armurii sale se vedeau multe arme. Pe mâinile sale uriaşe, sclipeau câteva grenade, ca nişte ochi de cristal. Speederul zbura spre cetatea lui Jabba. Boba zări conturul simbolului unui craniu de Mandalorian care strălucea roşu pe armura argintie.

— Acela este Durge, spuse drroidul. Jabba a auzit că este pe Tatooine şi i-a făcut o ofertă bună.

Droidul îl privi pe Boba. Ochii lui rotunzi erau goi de emoţie.

— Oricine greşeşte îi va fi dat lui Durge drept recompensă, continuă droidul. Aşa îşi păstrează reflexele ascuţite. Practică pe ţinte vii. De aceea este cel mai mare vânător de recompense de pe aici.

Boba se uită din nou îi ochii droidului. Scutură din cap.

— Durge este cel mai mare vânător de recompense? zise el gândindu-se la ce ar putea spune tatăl său. Ei bine, cred că este timpul pentru o schimbare!

Cuvintele lui Boba păreau mai curajoase decât se simţea el. Dar droidul nu observă.

— Veniţi, spuse el. În spatele lor, gardienii Gamorreani stăteau nerăbdători, cu armele scoase. Vă voi însoţi în camera tronului.

— Mulţumesc, spuse Boba. Nu am mai fost aici până acum.

— Nu-mi mulţumiţi, spuse droidul cu vocea sa rece şi mecanică. Mă îndoiesc că veţi mai veni vreodată aici.

Fără un cuvânt, Boba îl urmă pe droid în jos pe rampă şi înspre umbra cetăţii lui Jabba.

Capitolul 19

Interiorul palatului era întunecat şi răcoros. Boba răsuflă adânc, uşurat.

— Of, e mai bine! remarcă el pentru droid.

Dar uşurarea lui nu dură mult. O siluetă mare, asemănătoare unui păianjen, pe picioare lungi de metal, trecu pe lângă ei. Ceea ce părea a fi capul, era de fapt un glob transparent umplut cu lichid. În interiorul lichidului plutea ceea ce părea a fi un creier. Boba se uită fix la el. Apoi întrebă:

— E un călugăr?

— Nu, zise droidul. Începu să meargă pe holul slab luminat. E ultimul vânător de recompense trimis de Jabba după Gilramos. Ce a mai rămas din el.

Boba privi creatura care dispărea în umbră. Apoi se grăbi după droid. În spatele lui, clicul picioarele păianjenului droid se estompă în tăcere.

— De ce nu a reuşit nimeni să-l captureze pe Gilramos? întrebă el.

— Tatooine e o planetă foarte mare, spuse droidul. O planetă foarte pustie. Există multe locuri în care să te ascunzi în deşert. Ai putea petrece o viaţă căutând un inamic şi să nu-l găseşti niciodată.

— Acolo se ascunde Gilramos? întrebă Boba. În deşert?

— Aşa gândesc vânătorii de recompense. Pe aici... Droidul se opri. Făcu semn către o uşă sculptată înaltă, cu arcadă. Asta este camera tronului lui Jabba. Trebuie să vă părăsesc aici.

Se întoarse şi plecă. Boba îl privi cum pleacă. Îşi simţi inima ca o piatră în piept. Se uită la arcadă. Odată ce va intra, va fi pe terenul lui Jabba. Va fi la mila lui.

Nu! gândi el. Băgă mâna în buzunar şi atinse cartea de acolo. Se simţi imediat mai liniştit. *Frica este energie*. Asta îl învăţase tatăl său. *Dacă te concentrezi, poţi schimba energia, din frică în entuziasm*. *Apoi, poţi folosi acea energie, în loc să fii folosit de ea*. Boba inspiră adânc. Îşi simţea inima bătând, dar acum nu-i mai era frică. Se uită la arcadă. Din interior, auzea muzică. Auzea voci, strigăte stridente şi râsete profunde şi puternice. Putea auzi o voce aspră şi nemiloasă ca o furtună în deşert. Era Jabba. Şi Durge.

— E timpul să trecem la muncă, spuse Boba.

Intră înăuntru. Sala tronului era mare. Flăcări pâlpâitoare se ridicau şi cădeau în lămpi înalte. Siluetele umbrite dansau şi săreau. Cineva cânta la un flaut. Boba simţi mirosul de fum. Şi de mâncare prăjită. Lângă tronul lui Jabba se rotea o frigăruie. Pe ea era un calamar demon uriaş, cu tentaculele frumos rumenite.

Boba îşi pierdu pofta de mâncare.

— Vânătorule de recompense! strigă Jabba, o arătare uriaşă din centrul camerei. Apropie-te!

Boba făcu un pas înainte.

— Înălţimea voastră, spuse el. Se înclină. Am venit să primesc ordinele.

Boba ridică privirea. Pe tronul său, Jabba se dădu în spate. Îl privi pe Boba prin ochii strânşi. În jurul lui, dansatorii şi cântăreţii se opriră. Se uitau la Boba. Ochii lor erau rotunzi de frică. Şi de speranţă.

— Ţi-am cerut eu să vorbeşti? urlă Jabba.

Se aplecă înainte, umbra lui căzând peste Boba.

— N-nu, se bâlbâi Boba. Dar...

Din umbra lui Jabba ieşi o altă siluetă. Imensă şi musculoasă, cu armura strălucind argintie. Era Durge.

— Să-l distrug acum? strigă el.

Ridică braţul şi îndreptă un blaster către Boba. Pe piept, craniul Mandalorian părea să ardă. Boba se încordă. Din colţul ochiului, îi văzu pe gardienii lui Jabba, cu zecile. Uşile erau blocate. Se uită în jos. Vedea o urmă zig-zagată, lungă, pe podea. O trapă. Jabba păstra fiare în groapă pentru distracţia sa depravată. Şi pentru a-i pedepsi pe cei de care era nemulţumit. Pe acolo nu era cale de ieşire. Boba ridică privirea. Grinzile se încrucişau pe tavan. Felinele shook[17] erau înlănţuite acolo, din colţii lor picurând saliva. Ochii lor răi, roşii, îl priveau înfometaţi pe Boba.

Durge făcu un pas spre Boba.

— Va fi plăcerea mea să te ucid, spuse el, aţintindu-şi pistolul.

— Plăcerea ta, poate! bubui Jabba. Dar nu şi a mea.

Făcu un gest nerăbdător spre Durge. Marele vânător de recompense continuă să se uite fix la Boba. În casca de luptă, ochii îi sticleau roşietici. În cele din urmă, îşi coborî blasterul.

— Dacă nu acum, spuse el, atunci mai târziu.

— Am o misiune, continuă Jabba. A intervenit cineva în afacerea mea de contrabandă. Cineva care a refuzat să lucreze cu mine. Cineva care trebuie ucis.

— Mă voi ocupa eu! spuse Boba, vocea răsunându-i puternic în sala tronului.

— Aşa zici tu. Jabba se aplecă pe tronul său. Îşi întinse mâna într-o parte. Imediat, un servitor i-o umplu cu viermii care se zvârcoleau. Jabba mestecă gânditor viermii. Arătând spre Boba, spuse: Mandalorianule, tu nici nu ai arme!

Lordul crimei începu să râdă. De pretutindeni din cameră răsunară mai multe râsete. Numai Durge tăcea. Continua să se uite urât la Boba.

Boba clătină din cap. Gândeşte repede!

— Aşa este, Mărite Jabba, spuse el repede. M-am aşteptat să primesc arme doar de la tine. Pentru că tu eşti cel mai mare dintre Hutti. Iar eu voi fi cel mai bun dintre vânătorii de recompense!

Jabba zâmbi.

— Un răspuns bun!

Boba se întoarse şi se uită fără teamă la Durge.

— Şi unul adevărat!

Vânătorul de recompense îşi întinse mâna după blaster.

— Vei suferi foarte mult pentru asta. Cred că este timpul să vedem ce se află sub masca aia!

Cu un urlet, Durge se aruncă spre el.

---

[17] Shook – prădător carnivor, originar de pe Carratos. Se furişează şi sare de sus, tăcut, asupra prăzii.

Capitolul 20

— Hoh hoh! Jabba se cutremură de încântare. Durge şi un războinic neînarmat!

Boba nu pierdu timpul. Înainte ca Durge să-l poată prinde, Boba se aruncă printre picioarele lui. Jabba râse, strigând:

— Este rapid!

— Nu destul de rapid! strigă Durge.

O explozie aprinsă de roşu şi portocaliu izbucni din arma sa. Boba se rostogoli. Se ridică din nou în picioare, într-o clipă. Se uită în jur. La câţiva metri distanţă era frigăruia. Calmarul atârna pe ea ca o mănuşă imensă şi goală. Flacările pâlpâiau în sus şi în jos pe tentacule. Boba alergă spre ea, rapid ca o bătaie a inimii. Apucă un capăt al frigăruii. Metalul era cald, dar nu fierbinte. Cu un mârâit, îl smulse, întorcându-se.

— Tu! strigă Durge.

Ţinea într-o mână un blaster, iar în cealaltă un pumnal. Dar tot ce văzu Boba era craniul Mandalorian care îi ardea pe piept. Strigă, apoi legănă ţepuşa lungă de metal. Tentaculele de calmar care sfârâiau, erau ca nişte lame. Îl loviră pe Durge în faţă, orbindu-l pentru o clipă.

— Ahhh!

Dar o clipă fu suficientă. Boba manevră ţepuşa metalică spre pieptul lui Durge. Calmarul explodă în globuri de grăsime arzătoare, stropind chipul lui Durge.

— Asta te va învăţa minte! ţipă Boba. Se întoarse, gâfâind, spre Jabba. Acum, dacă am putea...

— Nu încă, Mandalorianule!

Boba sări într-o parte – dar nu suficient de rapid. Ceva fluieră înspre el: lama lui Durge. Boba se feri. O simţi lovindu-i casca. Pentru o clipă fu într-un întuneric total. Apoi, lumina şi aerul se revărsară ca apa pe faţa lui.

Lângă el se auzi o bubuitură ciudată.

— Ce este asta? strigă Jabba surprins.

Se ridicase pe jumătate pe tron. O mână plinuţă arăta spre podea. Boba clipi. Se uită spre pământ, lângă el, în ochii goi ai căştii sale de luptă.

— Este doar un băiat! strigă una dintre dansatoarele Twi'lek ale lui Jabba. Pielea ei albastră strălucea în timp ce se uita cu dispreţ la Durge. Noul vânător de recompense este un băiat!

— Un băiat? repetă Jabba.

Tăcu pentru o clipă. Boba încremeni. Mâna i se întinse spre cască, dar nu îndrăzni să o mişte. La câţiva metri distanţă, Durge stătea cu ochii pe el, scopul său de a-l demasca pe Boba fiind atins. Atunci Jabba începu să râdă.

— Un băiat! Şi l-a învins pe Durge!

— Nu va trăi să devină bărbat! strigă Durge, îndreptându-se spre Boba.

— Stop! urlă Jabba.

O duzină de gardieni Gamorreani îl înconjurară imediat pe vânătorul de recompense. Durge ridică blasterul. Apoi apărură mai mulţi paznici. Fără tragere de inimă, băgă arma în toc. Privirea pe care i-o aruncă lui Boba părea mai furioasă şi avea o ură mai pură decât văzuse Boba vreodată. Când vorbi, doar Boba putu să-i audă vocea joasă.

— Te voi vâna. Asta e misiunea mea şi nu las niciodată o sarcină neterminată.

Boba se întoarse rapid. Îşi luă casca şi o ţinea sub braţ. Apoi ridică privirea spre tron. Ştia că Lordul crimei era cea mai bună şansă de protecţie.

— Înţeleptule Jabba, spuse el. Lasă-mă să te servesc. Înarmează-mă. Dă-mi un speeder. Apoi spune-mi care este misiunea şi o voi îndeplini.

— Să te înarmez? Gura lui Jabba s-a despărţit într-un zâmbet perfid. Dar nu ai nevoie de arme! Tocmai ne-ai arătat asta! Cât despre misiune... Gangsterul se uită de la Boba la Durge. Cineva a intervenit în operaţiunea mea de contrabandă, aici, pe Tatooine. Are o trupă de hoţi care îl ajută. Îmi fură transporturile de arme. Apoi le vinde.

— Cui le vinde? întrebă Boba.

— Separatiştilor. Jabba se apleacă înainte. Dar nu-mi pasă cui le vinde. Îmi pasă doar că a luat ceea ce este al meu. Îl vreau distrus. Vreau ca şi susţinătorii săi să fie ucişi.

Boba aprobă din cap.

— Îi cunoşti numele?

— Da. Este un Neimoidian. Numele său este Gilramos Libkath.

— Gilramos Libkath? repetă Boba neîncrezător.

— Asta am spus, răspunse Jabba nerăbdător. Ştii de el?

Libkath! Ăsta era numele folosit de Ygabba – pentru Stăpân!

Boba îşi ascunse consternarea.

— Dacă ştiu de el? repetă el.

Se uită repede la Durge. Detestatul vânător de recompense era de două ori mai mare decât el. Durge era înarmat. Avea un speeder. Îi ura pe Mandalorieni. Şi, dacă judecai din felul în care se uita fix la Boba, îl ura mai ales pe Boba.

Am avut noroc, gândi Boba. L-am luat pe Durge prin surprindere – de două ori. Nu va mai lăsa niciodată să se întâmple asta. Mâna lui Boba se strânse pe cască. Cel mai mare atu al meu acum este cunoaşterea. Ştiu cine este Gilramos Libkath. Ştiu unde se află. Boba se corectă. Unde va fi, când va ajunge să ia armele pe care le-au furat Ygabba şi ceilalţi.

— Te-am întrebat ceva! spuse Jabba. Ştii de Gilramos Libkath?

Boba ezită. Apoi clătină din cap.

— Nu. Dar îl voi găsi.

— Nu avea încredere în el! interveni Durge. În jurul lui, gardienii Gamorreani mormăiră în barbă. Te-a înşelat deja o dată! O va face din nou! Durge împinse pumnul spre Boba. Dă-mi-l, Jabba! Îi voi face să moară odată cu minciunile lui!

Jabba îl privi pe Durge gânditor. Se întoarse spre Boba.

— Spune adevărul. M-ai înşelat – şi cei care mă înşală nu trăiesc să vorbească despre asta.

— Mărite! Nu te-am înşelat, răspunse Boba. Vocea îi era lină şi măgulitoare. Nu aş putea înşela niciodată marea ta înţelepciune! Am vrut doar să arăt cât de prost pregătit este acest vânător de recompense – înşelându-l pe el.

Arătă spre Durge. Jabba se răsuci pentru a-l privi.

— Ah! fu de acord puternicul gangster. Zâmbi. Desigur! Am ştiut!

Râse în hohote. În jurul lui lacheii se măscăreau şi îl batjocoreau pe Durge.

— Mulţumesc, Mărite Jabba. Boba îl privi cu îndrăzneală. Acum, dacă îmi dai arme noi, voi pleca. Nu mă voi întoarce până când nu îl voi fi capturat pe Gilramos Libkath.

— Să-ţi dau arme? Vocea lui Jabba se răci. Nu dau nimic!

Făcu semn către alcov. Bib Fortuna apăru imediat din locul în care aştepta.

— Vânătorii ăştia de recompense îmi irosesc timpul, spuse Jabba. Vorbesc când ar trebui să acţioneze. Ăsta – arătă Jabba spre Durge – a lăsat un simplu băiat să-l învingă! Reflexele sale au devenit lente. Un zâmbet viclean îi strâmbă faţa lui Jabba. Durge trebuie să-şi îmbunătăţească abilităţile. Apoi va vâna mai repede. Va vâna mai bine.

— Îmi voi ascuţi dinţii cu oasele acestui băiat! strigă Durge.

— Poate. Jabba clătină din cap. Dar mai întâi vei întâlni câteva dintre fiarele mele din groapă.

Boba se mişcă înapoi în timp ce pământul tremura sub el.

Se deschidea trapa!

— Arahnidele de luptă! ţipă dansatoarea Twi'lek.

Murmurele de entuziasm umplură camera. Gardienii Gamorreani începură să se împingă reciproc nerăbdători. Durge se uită la Boba, apoi ridică un pumn sfidător spre Jabba.

— Le voi învinge! strigă el.

La picioarele lor apăru o gaură largă în podea. O umplea întunericul. Întunericul şi un sunet înfricoşător. În timp ce Boba se uita fix, două arahnide de luptă Caridan, imense, zăngăniră pe podea. Fiecare avea câte douăsprezece picioare, ascuţite şi acoperite cu spini tăioşi. Şi mai multe spini le acopereau spatele. Gurile le erau deschiseră, dezvăluind dinţii ca pumnalele. Deasupra dinţilor sclipeau o duzină de ochi ca nişte bijuterii otrăvitoare.

Boba inspiră brusc. La acest sunet, arahnidele începură să se zvârcolească. Se uitară în sus. Douăzeci şi patru de ochi de păianjen îl priviră pe Boba fără să clipească.

— Le este foame, murmură Bib Fortuna, zâmbind.

— Cât despre tine, se uită Jabba la Boba. Cu excepţia cazului în care reflexele lui Durge au devenit foarte, foarte lente, el va triumfa.

— Şi atunci voi vâna, spuse Durge. Ochii lui roşii rămăseseră fixaţi pe Boba. Te voi vâna!

Capitolul 21

Boba se luptă cu un val de frică. Se uită la Jabba.

— Nu am arme, Mărite...

— Îndrăzneşti să comentezi? urlă Jabba. Ai un avans – câteva minute, dacă ai noroc. Câteva secunde, dacă nu.

Le făcu semn gardienilor Gamorreani. Aceştia îl înşfăcară pe Durge. El rezistă, dar numai puţin; voia să lupte. Îl târâră până la marginea podelei. Jos, arahnidele îşi ridicară picioarele, ameninţător. Gurile lor flămânde se deschideau şi de închideau.

— Aruncaţi-l, spuse Jabba.

Cu mârâituri de plăcere, gardienii îl împinseră pe Durge în groapă. În ultima clipă înainte de a cădea, ochii lui se fixară în ai lui Boba.

— Ne vedem în curând! strigă Durge. Şi va fi pentru ultima dată!

Marele vânător de recompense căzu dur pe podeaua gropii. Armele îi erau deja ridicate, cu ochii aprinşi. Arahnidele de luptă se repeziră spre el. O minge de foc explodă din blasterul lui Durge.

Orice altceva ar fi, gândi Boba, Durge nu este un laş.

În urechea lui Boba se auzi o voce de rău augur.

— Eşti dornic să i te alături? întrebă Bib Fortuna.

— Nu, multumesc! spuse Boba.

Se întoarse dinspre groapă. Pe tronul său, Jabba mânca un pumn de viermi. Eructă, apoi se uită la Boba.

— Poate că trebuie să îţi ascuţiţi şi tu reflexele?

Boba se înclină în grabă.

— Mă voi întoarce – cu Gilramos Libkath! spuse el.

— Nu doar Gilramos, îl avertiză gangsterul. Vreau ca şi adepţii lui să fie distruşi. Până la ultimul.

Gura lui Boba se usucă. Se gândi la Ygabba şi la ceilalţi copii. Îşi aminti de ochii strălucitori din palmele lor. Îşi aminti cât de obosiţi arătau. Cât de înfometaţi. Cât de disperaţi şi cât de trişti.

— Mă voi ocupa de ei, Mărite, spuse Boba.

Şi o voi face! gândi el. Dar Jabba nu trebuie să ştie exact cum. Întorcându-se, fugi din sala tronului.

— Acum ce mă fac? mormăi Boba în sinea lui. Ştiu unde este Gilramos, dar cum ajung acolo?

Fugi până ajunse la capătul unui hol lung. Se opri, gâfâind, şi se uită în jur. Holul se împărţea în două pasaje. Un pasaj era puternic luminat. Din el venea un aer rece. În depărtare, Boba văzu droizii de serviciu şi un servitor Drovian care aşteaptau lângă o uşă. Se întoarse spre celălalt pasaj. Era întunecat. Podeaua era aspră.

Dar mirosea bine. Mirosea a mâncare. Mirosea a gătit.

— Gab'borah!

A şaptea bucătărie, spusese bătrânul. *Ăla e locul meu obişnuit de muncă*.

Boba începu să alerge pe culoarul întunecat. În timp ce o făcea, mirosul deveni mai puternic. După un minut, ajunse la o uşă deschisă. Se uită înăuntru. Era o bucătărie mare. Aburul umplea aerul. Oalele uriaşe clocoteau pe un şemineu deschis. Un bucătar Selonian asemănător cu o vidră stătea deasupra oalelor, amestecând. Se uită la Boba şi se încruntă.

— Asta e bucătăria a şaptea? întrebă Boba.

Selonianul clătină din cap. Băgă o lingură lungă în oală. O ridică, scoţând o larvă roz, grasă.

— Asta este prima bucătărie, spuse el. Ţinu lingura spre Boba. Vrei să gusti?

— Ăă, nu azi! spuse Boba.

Se repezi în hol. Aruncă o privire înapoi spre intrarea principală. Putea vedea siluete alergând înainte şi înapoi. Auzi strigăte.

— Durge a scăpat deja, spuse Boba. E rapid – dar eu sunt mai rapid!

Alergă spre uşa vecină. Rezervoarele uriaşe umplute cu apă căptuşeau pereţii. Înăuntrul lor, se târau crustacee de mare verzi şi albastre. Rechinii Lambro, o altă delicatesă, înotau neliniştiţi înainte şi înapoi.

— Bucătăria a şaptea? strigă Boba către un droid care arunca crustaceele într-un cazan care fierbea.

— Pe acolo, spuse droidul, arătând mai departe.

Înapoi în hol! Zgomotul din capătul îndepărtat era acum mai puternic. Boba nu pierdu timpul căutând. Fugi la uşa vecină, apoi la următoarea.

Cea de-a treia bucătărie conţinea cuve cu tocană mugruebe clocotită. Mirosul era atât de bun încât Boba aproape că nu se putea desprinde să plece mai departe. Dar nu avu probleme să părăsească camera a patra. Nu era chiar o bucătărie, ci un teren de reproducere pentru viermii albi – milioane. Se răsuceau şi se zvârcoleau în cuve lungi deschise. Droizii adunau găleţi de viermi graşi şi îi aşezau pe o bandă rulantă.

— Îhh! spuse Boba.

Nu va fi niciodată atât de flămând!

A cincea bucătărie conţinea doar legume şi fructe. Multe dintre ele erau încă în viaţă şi se mişcau.

A şasea bucătărie era dedicată cărnii. Boba îşi băgă capul pe uşă. Un bucătar Caridan flutură spre el un cuţit imens.

— Da!

Străinul supradimensionat, asemănător unui gândac, rânji entuziasmat.

— În sfârşit! A sosit felul nostru principal!

— Bucătăria greşită! strigă Boba în grabă.

Fugi înapoi în hol. Din capătul îndepărtat se auzeau strigăte. Auzi o voce profundă pe care o recunoscu ca fiind a lui Durge. Auzi o explozie puternică de blaster. Auzi paşi şi un ţipăt furios. Erau foarte aproape. Chiar în faţa lui Boba era ultima uşă. Pe ea erau sculptate litere şi cifre în huttă.

— Ar trebui să fie bucătăria numărul şapte, spuse Boba.

Deschise uşa. Câţiva bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în haine de pe Tatooine stăteau în jurul unei mese lungi, acoperită de obiecte ciudate. Arătau ca nişte jucării viu colorate sau poate erau arme? Boba nu-şi putu da seama.

Dar, orice ar fi fost, miroseau bine. Nu. Miroseau grozav.

— Vă pot ajuta? întrebă o femeie.

Boba rămase nemişcat. O secundă rămase ameţit. Inspiră zahărul cald, ciocolata, menta. Se gândi că ar putea leşina de foame.

— Tinere domn!

Boba clipi. În faţa lui se afla Gab'borah. Bătrânul purta un halat şi o pălărie de bucătar, de o culoare verde aprins. În mână ţinea o linguriţă mare. Cealaltă apucă un vrej globular. Ochiul albastru, rotund, îl privi pe Boba.

— Fac ultimele retuşuri la desertul din seara asta, îi explică Gab'borah.

Se întoarse brusc şi se îndreptă spre masă. Îndoi vrejul şi aşeză ochiul în mijlocul unuia dintre obiectele luminoase. Boba vedea acum că nu era o jucărie sau o armă. Era un tort.

— Gata! spuse Gab'borah, mândru. Se uită spre Boba. Mă bucur că ai venit să mă vizitezi!

Din holul din spatele lor se auzi un ţipăt. Boba se întoarse. Smuci uşa, închizând-o. Apoi o încuie.

— Am nevoie de ajutor! icni el. Acum!

Bătrânul îl privi fix. O clipă mai târziu dădu din cap.

— Vino! spuse el. Îi îndepărtă pe ceilalţi bucătari, apoi se uită din nou la Boba. Ce este? întrebă el cu voce joasă.

Se auzi un alt urlet din spatele uşii închise. Gab'borah ridică o sprânceană, cunoscător.

— Aha – acum înţeleg! spuse el. Este Durge. Jabba i-a dat drumul după tine.

— Corect, spuse Boba. Se uită disperat în jur. Gab'borah, trebuie să plec repede de aici. Nu doar din camera asta. Trebuie să scap din întreaga cetate.

Gab'borah se încruntă. El şi Boba aruncară o privire spre uşă. Tremura. Durge putea să intre dintr-o clipă în alta.

— Vino cu mine, şopti bătrânul. Traversă camera, cu Boba pe urmele lui. Pe aici...

Gab'borah deschise o uşă. Înăuntru era un fel de dulap şi o altă uşă. Dulapul era plin cu resturi. Gab'borah mormăi:

— Acum, ştiu că e pe aici, pe undeva...

Bătrânul răvăşi peste tot, căutând. Unelte vechi de bucătărie, boluri şi tigăi, piese aruncate, tacâmuri... Şi, agăţat lângă uşă, un pachet propulsor.

— Aici e! Gab'borah apucă pachetul şi i-l întinse lui Boba. Vezi tu, şi eu mă gândesc întotdeauna la evadare!

Boba examină pachetul propulsor. Era un model mai vechi şi conceput pentru un adult. Se uită la rezervoarele de alimentare cu combustibil.

— Sunt încă pline, spuse el. Se uită recunoscător la Gab'borah şi rânji. Mulţumesc – este minunat!

— Este plăcerea mea, spuse bătrânul cu o plecăciune.

Îl privi pe Boba reglând curelele. Apoi Boba îl aruncă pe spate. Din coridor se auzi un sunet asurzitor.

— Mârţoagă Mandaloriană! răcni o voce.

Boba se uită la timp pentru a-l vedea pe Durge doborând uşa bucătăriei.

— Pleacă acum! strigă Gab'borah. Deschise uşa din interiorul dulapului de alimente. Îl împinse pe Boba prin ea. Repede!

— Oho, exclamă Boba.

Stătea într-un spaţiu îngust, la sute de metri deasupra solului. În jurul lui era cetatea imensă a lui Jabba. Deasupra, cei doi sori portocalii ardeau şi îl orbeau. Căldura sclipea ca o ploaie toxică. Mai jos, atât de îndepărtată încât era ca un miraj în flăcări, se întindea Marea Dunelor.

— Dă-te din calea mea, bătrâne! strigă Durge.

— Pleacă! strigă Gab'borah când uriaşul vânător de recompense îl împinse într-o parte.

Boba se uită în urmă. Nu mai avu nevoie de îndemnuri. La doar câţiva metri distanţă, vânătorul de recompense ucigaş stătea cu blasterul aţintit chiar spre el.

— Acum te am exact acolo unde te vreau! zise Durge. Eşti gata să mori?

— Nu de data asta! strigă Boba.

Îşi trase casca peste faţă. Porni contactul pachetului propulsor. Flacăra izbucni în spatele lui. Căldura ei îi arse partea din spate a picioarelor. Dar Boba nu avu timp să se gândească la asta. Nu avu timp să se gândească la nimic.

— Esteeee! ţipă Boba.

Lumea căzu sub el. Zbura!

Capitolul 22

Boba mai zburase înainte, desigur. Zburase cu speedere şi cu biciclete swoop. Zburase cu nava sa spaţială hiper-rapidă, *Sclav I*. Dar nimic nu se compara cu asta.

— Ooo, este minunat! ţipă el în timp ce făcea o tumbă prin aer.

Palatul lui Jabba era atât de mic acum, încât părea a fi una dintre prăjiturile lui Gab'borah. Când se uită înapoi, îl putu vedea pe Durge. Vânătorul de recompense stătea în pragul uşii care dădea în exterior. Era un punct strălucitor, nu mai mare decât o insectă. Era chiar mai mic decât o insectă. Apoi dispăru! Boba privi cum cetatea dispărea în peisaj. Apoi mai făcu câteva tumbe. Coborî şi urcă felul în care o făcea *Sclav I* prin spaţiu, în felul în care îşi văzuse propriul tată lansându-se prin aer. Exersă manevre cu pachetul propulsor, amintindu-şi mişcările tatălui său, felul lui de zbor. Opri contactul şi îşi lăsă corpul să intre în cădere liberă.

Pământul venea să-l întâlnească, în culori roşii, aurii şi negre. În ultima secundă, Boba reporni contactul. Combustibilul din pachet se aprinse cu un tunet. Îşi opri căderea. Se întoarse înapoi în aerul sclipitor. Se mai învârti de câteva ori, doar pentru noroc. Apoi îşi aranjă casca. Porni programul de navigaţie din cască.

— Mos Espa, ordonă el.

Luminile roşii din cască pâlpâiară în verde. Un flux de coduri direcţionale apăru înaintea ochilor lui Boba. Apoi, o hartă virtuală străluci în câmpul lui vizual.

E prea departe, gândi el consternat. Un velier ar putea ajunge acolo într-o zi, dar un pachet propulsor, nu. Acum ce mă fac?

Boba plană, privind în jur. Mult mai jos, în spatele lui, putea distinge palatul lui Jabba. Un flux constant de obiecte minuscule şi strălucitoare curgea din el în deşertul înconjurător: speedere şi veliere, îndeplinind poruncile lui Jabba.

Un speeder m-ar putea duce acolo în cel mai scurt timp, gândi sumbru Boba. În niciun caz nu aş putea fura unul acum, fără să fiu prins. Dar un velier...

Se gândi la velierul care îl adusese aici. Fusese aglomerat şi dezordonat, chiar şi cu Jabba la bord. Dar Jabba era acum în palat, împreună cu Bib Fortuna. Nimeni nu ar fi verificat velierul la fel de atent cum ar fi făcut înainte. Boba coborî repede. Reglă viteza pachetului propulsor pentru a economisi combustibilul. Va avea nevoie de el mai târziu, când se va apropia de Mos Espa. Zbură cât putu de aproape de poartă, scrutând împrejurimile. Acolo! Un schif de marfă se îndrepta spre poartă. Puntea superioară masivă era acoperită cu lăzi şi cuşti goale. Boba putea distinge la bord doar câţiva droizi, făcând verificări de ultimă oră ale încărcăturii. Dacă ar putea să nu fie văzut... Coborî, tăcut, apropiindu-se de schif, din lateral. În întunericul porţii deschise stăteau câţiva paznici. Vorbeau şi râdeau; nu îşi făceau treaba.

Asta-i bine! gândi Boba.

Zbură până ajunse în aer la doar câţiva metri de punte. Acolo erau stive uriaşe de lăzile, fixate cu plase. Exista un decalaj între stive. Prea mic pentru un om sau paznic Gamorrean, dar suficient de mare – abia – pentru Boba. Se uită în jur, asigurându-se că gardienii încă erau distraşi. Erau. Boba inspiră adânc. Încetini pachetul propulsor până ajunse direct deasupra punţii. Apoi îl opri şi ateriză, sărind repede între stive, cu inima bătându-i nebuneşte. Era în siguranţă! Deocamdată.

Schiful călători ore întregi. Boba nu vedea nimic, ghemuit unde era, aşa că îşi folosi timpul pentru a se odihni. După un timp, legănatul schifului îl adormi. Când se trezi în cele din urmă, cei doi sori ai lui Tatooine se ridicaseră pe cer: era târziu.

Mă întreb unde suntem? gândi Boba.

Se uită, dar văzu doar dune nesfârşite. Cerul sclipea de căldură deasupra lui. Se adăposti înapoi în refugiul său şi intră din nou în programul navigaţional al căştii.

— Vreau coordonatele pentru Mos Espa, şopti el. Sper că nu este departe...

Nu era. Îşi verifică nivelul de combustibil: era suficient cât să-l ducă acolo.

Scoase capul şi se uită în jur. Nu era niciun semn de droizi de securitate sau oricine altcineva. Inima lui Boba tresăltă de entuziasm. Acum ori niciodată!

Apoi se lansă – sus, sus, sus! Pachetul propulsor îl ridică în sus ca o săgeată. Sub el, schiful se micşoră aproape dispărând, abia rămânând o pată într-un ocean de nisip. Mult, mult în spatele lui era palatul lui Jabba. Undeva în faţă, aştepta Mos Espa – şi viitorul lui Boba. Boba urcă pe cer. Dedesubt, Marea Dunelor trecea fulgerător. Văzu ferme de umezeală, carcasa de metal a unui imens cargobot distrus de nisip. Văzu avanposturi minuscule unde fermierii îşi cumpărau proviziile şi schimbau apa cu alimentele. La un moment dat, văzu solul la sute de metri sub el schimbându-se şi tresărind ca jeleul. Era un sarlaac care vâna sub nisip.

De asemenea, văzu un mic punct negru pe cer. Era la mulţi kilometri în spatele lui. Dar recupera terenul. Era Durge. Vânându-l pe Boba.

— Să vedem dacă putem scăpa de el, spuse Boba.

Văzu în faţă o linie lungă, zdrenţuită, pe nisip. Un canion. Întoarse pachetul propulsor astfel încât să coboare în el. Era lung de zece sau douăzeci de kilometri. Şi era mai răcoros decât aerul liber de deasupra. Boba zbură prin el. Zbură un zig-zag de-a lungul canionului. Îşi ridică casca şi lăsă aerul rece să-i atingă obrajii.

Apoi văzu capătul canionului apropiindu-se. Se ridică, în aerul fierbinte şi uscat. Se uită în spatele lui. Durge nu se vedea nicăieri. *Am scăpat de el*. Se uită înainte. Opa! Acolo, foarte aproape acum, era Mos Espa. Şi tot acolo, plutind la doar câţiva metri distanţă de Boba, se afla speederul lui Durge!

— Te-am prins! strigă Durge.

Începu să se ridice în picioare, având pregătit un aruncător de flăcări. Îl ţinti spre Boba. Speederul se legănă uşor în timp ce el se echilibra.

— Vom vedea dacă-i aşa, replică Boba. Întinse pe furiş mâna spre contactul de aprindere al propulsorului. Se uită îndrăzneţ la vânătorul de recompense blindat. Trei, îşi spuse Boba pentru sine. Îl privi pe Durge cum ţintea. Aşteptă până în ultima secundă. Doi, unu...

Focul izbucni din aruncătorul de flăcări. În acelaşi moment, se stinseră flăcările pachetului propulsor. Boba căzu ca o piatră. Acolo unde fusese capul său, izbucni o minge de foc. Boba readuse pachetul propulsor la putere maximă. Făcu o tumbă, urcând până când ajunse paralel cu solul de mai jos. Cu un vuiet, pachetul propulsor îl trimise ca o săgeată înainte, pe sub speederul lui Durge.

— Tu!

Durge urlă de furie. O altă flacără explodă inofensiv în spatele lui Boba, apoi o alta. Speederul se legănă când vânătorul de recompense sări înapoi în spatele consolei sale. Vehiculul se întoarse să-l urmărească pe Boba.

— Îl pot depăşi, spuse Boba cu voce tare. Nu era sigur dacă era adevărat. Dar se simţi mai bine spunând asta. Pot să o fac….

Ridică privirea. Cei doi sori ai lui Tatooine se vedeau prin ceaţă. Boba se înclină astfel încât soarele să fie direct în faţa lui. Dacă o făcea cum trebuie, lumina îl putea orbi momentan pe Durge. Iar Boba avea nevoie doar de o clipă pentru a scăpa!

Se îndreptă către locul în care bazarul era cel mai aglomerat, unde vânzătorii îşi strigau mărfurile şi sute de fiinţe tânjeau după chilipiruri.

— Dacă pot ajunge acolo, scap de el, zise Boba. Apoi o voi căuta pe Ygabba...

Aruncă o privire înapoi. În mod clar, speederul lui Durge încetinise. Boba putea vedea strălucirea reflectată de soare pe armura lui Durge. Privi înainte. Nu

exista nicio modalitate ca speederul lui Durge să poată face faţă mulţimii lente de cumpărători.

— Asta e, murmură Boba.

Îşi reduse puterea propulsorului. Stomacul păru să-i vină în gât când căzu cei patruzeci de metri. Aproape deschise imediat alimentarea şi o porni direct înainte. Zbura chiar pe deasupra capetelor fiinţelor nedumerite. Se uită în urmă. Durge nu era vizibil. Scăpase de el. Se întoarse vesel. Intensifică puterea propulsorului.

În faţa lui era locul unde se afla Gilramos Libkath.

În faţa lui era triumful – sau moartea.

Capitolul 23

Boba ştia că va fi uşor de observat dacă zbura.

— Ar trebui să cobor, spuse el, privind fix labirintul străzilor şi aleilor de dedesubt. Mă pot ascunde de Durge, măcar pentru puţin timp.

Dar nu avea *puţin timp*. Nu avea aproape deloc timp. Şi nu ştia exact unde era vizuina lui Gilramos Libkath. Boba se încruntă. Zbură încet pe deasupra cantinelor şi a zonelor de andocare. În depărtare, văzu conturul ponosit al facilităţilor lui Mentis Qinx. Îşi imagină că o poate vedea pe *Sclav I*, aşteptându-l.

— Voi veni în curând, spuse el.

Se uită din nou dedesubt. Nu foarte departe, se ridica o imensă clădire. Aproape atingea cerul. Era arena. Bârlogul lui Gilramos era aproape de arenă!

Se înclină, căzând până ajunse la doar câţiva metri deasupra solului. Câţiva negustori îl priviră în timp ce se grăbeau să treacă. Boba ridică din umeri.

— Mai bine decât să merg pe jos! strigă el la ei.

În faţa lui, drumul principal se termina brusc. Boba se ridică, zburând pe deasupra unui zid înalt. Dincolo erau şi mai multe alei. Văzu vânzătorii de apă certându-se şi o bantha aşteptând răbdătoare în faţa unei uşi de cantină. Dar nu văzu locul unde îl dusese Ygabba mai înainte. Zbură mai departe, urcând cu câţiva metri mai sus. Se uită în jos şi apoi îl văzu. Sub el se afla conturul familiar al unui crucişător Theed, eviscerat. Vegetaţia moartă se agăţa de laturile sale. Era acoperit de sticlă spartă, fier vechi şi gunoaie. Pentru privitorul obişnuit, era doar o altă navă spaţială. Pentru Boba, era primul pas spre libertate.

Acum e acum.

Se opri, încercând să-şi încetinească coborârea. Ateriză totuşi destul de dur. Ooofff! Se sprijini de zid, echilibrându-se. Îşi opri propulsorul, apoi îl mângâie.

— Ţi-ai făcut treaba, spus el. Aminteşte-mi că îi sunt dator lui Gab'borah.

Îşi scoase casca şi îşi şterse sudoarea de pe faţă. Era murdar, înfierbântat şi obosit. De asemenea, era foarte, foarte fericit. Aruncă o privire în sus şi în jos pe alee pentru a se asigura că nu-l vede nimeni. Apoi ridică privirea. Nu era nici urmă de Durge. Deocamdată.

Se întoarse. Văzu uşa pe unde o urmărise pe Ygabba. Inspiră adânc, apoi o împinse şi intră în interior. Întunericul îl acoperi ca o mantie. Întunericul şi aerul rece. Boba îşi atinse casca, activând vederea în infraroşu. Putu să vadă, imediat, totul. Înaintea lui era un tunel lung. O lumină stacojie, stranie, strălucea între cele mai negre umbre pe care le văzuse vreodată. Merse înainte cu atenţie. Podeaua era presărată cu moloz şi resturi. Cărămizi, recipiente goale de apă, resturi de alimente. Boba se opri şi împinse ceva cu piciorul. Se aplecă să ridice obiectul rspectiv. Era o etichetă. Imaginea unei feţe grase de Hutt se ridica deasupra unui slogan.

Izvoarele Gorgal – apă pură adevărată.

Cea mai bună din Bestine.

Ygabba îi spusese că armele fuseseră ascunse într-un transport de apă dintr-o fermă de umiditate de lângă Bestine. Părea să se fi întâmplat cu veacuri în urmă, dar o întâlnise pe Ygabba abia ieri, târziu. Atunci, ea şi cu ceilalţi furaseră armele. Abia avuseseră timp să le aducă aici. Nu ar fi trecut destul timp pentru ca Gilramos să-şi revendice bunurile furate.

E aici, gândi Boba. Chiar acum – îl simt.

I se făcu pielea ca de găină, de frică. Începu să meargă foarte încet prin camera luminată în roşu. Se opri când ajunse la intrarea în tunel, apoi ascultă.

Auzea voci. O voce era neliniştită şi rugătoare. Cealaltă era joasă şi vicleană.

Era o voce pe care Boba o va şti oriunde s-ar afla. Era o voce în care nu avea încredere nici pentru o nanosecundă. Era Gilramos Libkath.

Capitolul 24

Tăcut ca o adiere, Boba intră în pasaj. În timp ce mergea, vocile deveniră mai puternice, până când le putu înţelege.

— Stăpâne, am luat tot ce am putut. Apoi, ne-au văzut paznicii. Nu am avut de ales decât să mă opresc.

Vocea era a lui Ygabba. Părea disperată... şi speriată.

— Nu este de ajuns, şuieră cineva. Gilramos – Neimoidianul pe care copiii îl numeau *Stăpân*. Persoane foarte importante aşteaptă aceste arme ilegale, care nu sunt vândute decât pe piaţa neagră, iar cumpărătorii se bazează pe mine că voi onora comanda. Ştii ce se întâmplă când eşuezi.

Se auzi un strigăt ascuţit. Nu era vocea lui Ygabba. Era băieţelul, Murzz.

— Vă rog, nu-mi faceţi rău! scânci el.

Lui Boba i se strânse stomacul. În faţa lui, sclipea un petic strălucitor – era intrarea în camera centrală. Opri vederea în infraroşu, astfel încât să poată vedea mai bine. Se strecură înainte.

— Ştii ce înţelegere am făcut, continuă Gilramos cu glasul său bolnăvicios şi lin.

Boba ajunse la intrare. Se ascunse cu grijă, în umbră, apoi se uită înăuntru.

În centrul camerei se afla Neimoidianul înalt. Robele sale elaborate străluceau în culori violet şi albastru intens. Chipul lui reptilian era despicat într-un râs. La picioarele lui era întinsă o siluetă mică – Murzz. Ygabba stătea ocrotitoare lângă el.

— Vă rog, Stăpâne, îl imploră ea.

Boba îşi forţă ochii, încruntându-se. E o altă imagine virtuală a lui Gilramos Libkath? Sau e chiar el?

Neimoidianul se aplecă înainte. Apucă umărul lui Murzz. Băiatul strigă de frică şi durere. Boba îşi încleştară pumnii furios. Era cu adevărat Gilramos. Mâna cu gheare a Neimoidianului se strânse. Cealaltă mână făcu un semn furios.

— M-ai dezamăgit! Ar trebui să fie şaptesprezece cutii de arme! Şi câte văd? Şaisprezece!

Boba se aplecă înainte pentru a vedea mai bine. Mai multe lăzi erau stivuite în jurul perimetrului camerei. Fiecare avea câte o etichetă strălucitoare: *Izvoarele Gorgal – apă pură adevărată.* Dar unele dintre lăzi erau deschise. Şi nu conţineau apă. Erau pline cu arme. Rachete mici realizate cu tehnologie interzisă de Republică. Suficient pentru a înarma o armată. Şi nu o armată de copii. Din colţul ochiului, Boba văzu mai mulţi droizi de luptă, armurile lor sclipind în umbră.

Boba tresări când vocea lui Gilramos răsună poruncitoare.

— Cine sunt eu, copii? întrebă el.

În camera din jurul lui, siluetele mici, numeroase, stăteau în picioare. Ridicară cu toţii câte o mână. În fiecare mână strălucea câte un ochi.

— Eşti Stăpânul nostru, Libkath, spuseră copiii, toţi ca unul.

Gilramos aprobă din cap.

— Aşa este. Cui îi pasă de voi, copii?

— Ţie, Stăpâne.

Ochii străluciră mai puternic. Droizii de luptă se mişcară în întuneric, ridicându-şi braţele ameninţători. Unii dintre copii scânciră. Murzz îl lovi cu piciorul pe Gilramos, supărat.

— Lasă-mă să plec! strigă el.

Dar Gilramos îl strânse şi mai tare.

— Cine vă oferă refugiu? întrebă el.

— Tu, Stăpâne, repetară copiii.

— Aşa este.

Rânjetul reptilian deveni o încruntare. Gilramos se întinse spre Ygabba, apucând-o de umăr.

— Şi ce vreau în schimb?

— Ascultare, Stăpâne.

— Şi dacă nu o primesc?

Boba se uită rapid în jur. Lângă intrare era o grămadă de cărămizi. Apucă una.

— Răspundeţi-mi! strigă Gilramos. O zgâlţâi pe Ygabba supărat. Dacă nu primesc ascultare?

Boba se strecură până la marginea uşii. Ţinti, apoi aruncă în el cu cărămida.

Punct ochit, punct lovit!

Cu un mormăit, Gilramos se clătină înapoi. Pălăria lui înaltă se smuci, apoi căzu. Se apucă cu mâinile de cap. Ygabba îl apucă imediat pe Murzz şi îl îndepărtă. În jurul camerei, copiii ridicară mâinile. Ochii străluciră puternic, apoi pâlpâiră.

Cu un şuierat de rău augur, droizii de luptă se pregătiră de tragere.

— Cine îndrăzneşte să mă lovească? strigă Gilramos.

— De ce nu alegi pe cineva mai apropiat de mărimea ta? strigă Boba la el.

Apucă o altă cărămidă şi o ridică. Zbang! De data asta Gilramos se împiedică şi aproape căzu. Cu ţipete entuziasmate, copiii se îndepărtară de el. Se urcară pe pereţi, adăpostindu-se pe rafturile care înconjurau camera. Doar Ygabba rămăsese acolo unde era, privindu-l pe Boba care păşea în cameră.

— Boba Fett! strigă ea.

Îi rânji atât de larg încât, pentru o clipă, el uită de Gilramos şi de droizi.

— Eu sunt! strigă Boba.

— Fett? repetă Gilramos. Se clătină din nou. Un firicel de lichid galben pal îi curgea pe faţă. Îndrăzneşti să mă loveşti?

— Da! replică Boba. Ridică mâinile, cu palmele întinse. Pe mine nu mă controlezi!

— Dar o voi face!

Gilramos îşi ridică mâna. În ea apăru un fulger de lumină stacojie. Era un fel de putere sau doar un truc? Boba nu dorea să afle. Se lăsă în jos, apoi lovi întrerupătorul pachetului propulsor. Sări în sus, lovind capul Neimoidianului.

— Aaahhh! strigă Gilramos.

Droizii de luptă îngheţară, aşteptând ordine.

Dacă pot apuca una dintre acele arme, îi pot distruge şi pe droizi! gândi Boba. Se îndreptă spre o ladă deschisă. Atunci voi putea revendica recompensa lui Jabba!

Lada se afla chiar sub el. Boba întinse braţul spre ea. Degetele lui se prinseră de un blaster.

Vuum!

O lumină violetă lovi ochii lui Boba. Strigă, apoi zvâcni în sus. Capul i se lovi de ceva, cu o bubuitură.

Tavanul!

Căzu cu un strigăt.

Capitolul 25

Pentru o secundă, totul se înnegri. Apoi Boba clipi şi ridică privirea. Deasupra lui, o faţă de şopârlă îl privea de sub o mitră împodobită.

— Acum, ce avem noi aici? întrebă Gilramos. Îşi linse buzele subţiri. Un băiat puternic şi deştept. Unul care va fi un adaos bun în armata mea. Desigur, după câteva modificări.

Îl apucă pe Boba de mână. Boba se aruncă asupra lui, dar Neimoidianul era surprinzător de puternic.

— Asta va dura doar o clipă, spuse Gilramos.

În spatele lui, droizii se apropiară în formaţie, cu armele îndreptate spre Boba. Şi apoi…

— Mandalorianul e al meu! tună o voce.

Gilramos se întoarse. La fel şi Boba.

— Durge, şopti el.

Silueta blindată a vânătorului de recompense umplea toată uşa. Avea câte un blaster în fiecare mână masivă. Unul viza capul lui Gilramos. Celălalt era îndreptat spre Boba.

— O singură mişcare şi vei zbura până în Marea Dunelor! se bucură Durge.

Boba îl lovi cu piciorul în Gilramos. Durge îl luă la ţintă.

— Te îndoieşti de mine, corcitură? se aprinseră ochii lui Durge.

Păşi în cameră. Boba auzi şuieratul respiraţiilor bruşte ale copiilor. Droizii de luptă se rotiră, armele lor fiind mutate de pe Boba pe Durge. Durge ridică privirile. Se uită în jur, apoi zâmbi. Un zâmbet larg, oribil.

— Deci asta e armata ta, nu, Gilramos? Se uită cu dispreţ la droizi, apoi se duse şi împinse o fetiţă mică cu blasterul. Nişte copii hoţi şi o mână de droizi?

Boba îl urmărea.

Dacă aş avea o armă, gândi el. Aş putea să ne eliberăm pe toţi!

Dar putea? Aruncă o privire în jurul locului în care Gilramos îl ţinea strâns. Peste tot erau lăzi de armament. Un singur foc rătăcit şi tot locul devenea o armă!

Stai puţin, gândi Boba. Din colţul ochiului văzu pe cineva mişcându-se. Nu era un droid. Nici Gilramos. Era Ygabba. Stătea lângă o grămadă de lăzi. Capul ei se întoarse. Se uită disperată la Boba. El ştiu imediat ce avea să facă.

— Ygabba! strigă el. Du-i pe copii afară! Fugiţi – ACUM!

În acelaşi timp în care ţipă, Boba se culcă pe podea. Cu un urlet, Durge se întoarse. Apăru o flacără de lumină din blasterul său. Boba îl lovi pe Gilramos. Neimoidianul ţipă, apoi încercă să-l prindă. Droizii se repeziră înainte.

Prea târziu! Boba era liber! Se trânti la podea. Deasupra lui, explozia lui Durge îl lovi pe Gilramos. Neimoidianul căzu. Un alt foc de blaster lovi un droid, cu o explozie surdă, în timp ce ceilalţi încercau să-l omoare pe Durge.

— Pe aici! strigă Ygabba. Repede!

Copiii se împrăştiară ca o turmă de păsări. Ygabba era lângă o deschizătură şi striga la ei. Copiii alergau peste tot. Se strecurară prin găurile din pereţi. Urcară prin golurile din tavan. Peste tot sclipeau ochii strălucitori în timp ce copiii se îngrijeau unii de alţii să ajungă în siguranţă. Toţi în afară de Boba.

— Acum, tu! urlă Durge.

Un alt foc de blaster izbucni din arma lui, în timp ce un droid se îndrepta spre el. Droidul căzu şi Durge râse.

— Tu eşti următorul! strigă şi ţinti spre Boba.

Boba aruncă o privire înapoi. Îl văzu pe Gilramos târându-se pe podea. Mitra era lângă el. Neimoidianii îşi considerau mitrele foarte valoroase. Boba ştia asta. Mitra reprezinta putere şi prestigiu. Nu vei vedea niciun Neimoidian fără o mitră.

Decât dacă era mort.
Boba apucă mitra. Gilramos strigă disperat.
— Nu!
Boba se întoarse. Se auzi o altă voce în cameră.
— Boba!
Ridică privirea. Toţi copiii plecaseră – cu excepţia lui Ygabba. Stătea lângă pasajul deschis, făcându-i semn cu mâna. Lângă ea era ridicată o grămadă de arme.
— Pe aici! strigă ea.
Boba ţinu bine mitra lui Gilramos. Se uită la Durge, care era înconjurat de droizii de luptă rămaşi. Boba întinse mâna pentru a aprinde pachetul propulsor. Lovi butonul cât putu de tare. Propulsorul porni, luându-l în zbor.
— Mori! strigă Durge.
Se întoarse, uitând de droizi. Blasterele lui ţinteau spre Boba. Boba urcă pe deasupra lui, apoi coborî, cu un braţ întins spre Ygabba.
— Apucă-te! strigă Boba.
Ea îl apucă de mână. În faţa lui se afla pasajul care ducea afară din cameră. În spatele lui se aflau Durge şi droizii Neimoidianului.
— Ţine-te bine! ţipă Boba.
Zbură spre grămada de arme. În ultima clipă posibilă, se întoarse, luând-o prin tunel.
— Mitra mea! ţipă Gilramos. Droizi! Opriţi-l!
— Ia asta! tună Durge şi apoi trase.
De data asta salva ricoşă într-una din lăzi. Totul explodă imediat. Ygabba ţipă, dar se ţinu bine. Boba îşi ţinu capul în jos, zburând spre libertate.
În spatele lor, exploziile asurzitoare scuturară crucişătorul Theed.
— Eşti bine? strigă Boba pe deasupra zgomotului.
— Poţi să fii sigur că da! ţipă Ygabba.
— Bun! Pentru că aproape am ieşit de aici!
În faţa lor, lumina înflorea tot mai puternică. În spatele lor, exploziile deveniră tot mai surde, ca un tunet îndepărtat. Câteva clipe mai târziu, erau din nou afară.
Erau liberi.

Capitolul 26

— Ai avut o intrare pe cinste! spuse Ygabba.

Boba aprobă din cap. Întinse mâna după butonul de aprindere a pachetului propulsor. Aterizară.

— Da, spuse el rânjind. Şi o ieşire pe cinste, de asemenea!

Fugiră până când ajunseră la o distanţă sigură, pe alee.

— Nu-ţi face griji, spuse Ygabba. Se uită înapoi. Navele alea Theed sunt construite pentru a rezista în hiperspaţiu. În interior a fost distrus totul. Dar daunele vor fi minime în afară.

Boba aprobă din cap. La câţiva metri distanţă, o mulţime de siluete mici stăteau în picioare, privindu-i.

— Ygabba! plânse cineva. Ai scăpat!

Ygabba alergă spre ei, strălucind de bucurie. Copiii mai mici alergară să o îmbrăţişeze.

— Sigur că am scăpat – cu puţin ajutor din partea prietenului meu!

Se uită la Boba. El îşi scoase casca, apoi aruncă o privire la ceea ce ţinea în mână – mitra lui Gilramos. Se uită înapoi pe alee şi se încruntă.

— Nu ştiu dacă a murit sau nu, spuse el.

Ygabba se apropie de el. Se uită şi ea înapoi.

— Ai dreptate, spuse ea. Nu cred că cineva ar fi putut supravieţui, dar…

— Ygabba, uite!

Ygabba şi Boba se întoarseră. În jurul lor, un cerc de copii îşi ridicară mâinile, cu palma întinsă. Ochii strălucitori îl priviră pe Boba, fără să clipească. Apoi, ca apa care se scurge prin nisipul uscat, ochii li se estompară sub piele.

— A murit! icni Murzz.

— Da!

Boba lovi triumfător cu pumnul în aer. Ridică mitra lui Gilramos deasupra lui. Copiii se înveseliră.

— Dar Durge? spuse Ygabba.

Veselia lui Boba se calmă.

— Bună întrebare, spuse el. Se uită spre alee. Fumul se strecura de-a lungul solului. Ar putea fi mort. Dar nu aş paria pe asta.

Gânditor, Boba pipăi cu degetul aprinderea pachetului propulsor. Aruncă o privire spre rezervoarele de combustibil.

— Sunt aproape goale, spuse el. Îşi puse casca înapoi pe cap, fără să-şi acopere faţa. Se uită fix la Ygabba. Acum ce mă fac? Cum o să mă întorc la cetatea lui Jabba? Nu-mi permit să plătesc reparaţiile pentru nava mea până când nu mă va plăti Jabba.

Ygabba îl privi, rânjind.

— Aşteaptă un minut, spuse ea.

Se întoarse şi îi chemă pe copii.

— Ascultaţi cu toţii. Ştiţi unde este cantina lui Bley-san?

Copiii aprobară din cap.

— Minunat, spuse Ygabba. Le zâmbi încurajator, apoi se aplecă spre ei. Vreau să mergeţi toţi acolo. Întrebaţi de Bley-san. Îmi datorează o favoare. Spuneţi-i că v-am trimis eu. Vă va ajuta să vă găsiţi părinţii sau rudele. Vă va ajuta să ajungeţi acasă. Ygabba se ridică. Bley-san este o femeie bună, spuse ea. Puteţi avea încredere în ea. Acum, duceţi-vă! Amintiţi-vă, sunteţi liber!

Râzând încântaţi, copiii roiră în jurul lui Ygabba. O îmbrăţişară şi îşi spuseră la revedere.

— Stai puţin, spuse Ygabba. Ridică o mână şi se întoarse. Se uită la Boba. Apoi se uită la copii. Nu cumva aţi uitat cu toţii ceva? întrebă ea.

Copiii se întoarseră, uitându-se la Boba. Îşi ridicară mâinile – cu palmele goale acum, cu excepţia murdăriei şi a funinginei – zâmbindu-i.

— Mulţumim, Boba Fett! strigară ei.

Apoi, chicotind, se întoarseră şi fugiră să găsească cantina lui Bley-san. Boba îi privi plecând. Simţi ceva ce nu mai simţise până acum. Fericire. Dar şi mândrie.

— Ei bine, spuse el când dispărură copiii. Ar fi bine să plecăm şi noi.

Ygabba îi făcu semn cu un deget.

— Vino aici, spuse ea.

Începu să fugă pe alee. Boba o urmă. Când trecură de o curbă, ea se opri.

— Fii atent la asta, spuse ea.

În faţa lor plana un crucişător elegant.

— Uau, icni Boba. E frumoasă! A cui este?

— A mea, spuse Ygabba. La privirea surprinsă a lui Boba, ea ridică din umeri. Ei bine, a fost a Stăpânului Libkath. Dar, acum, mă gândesc că îmi era dator.

Boba nu comentă. O privi pe Ygabba mergând spre navă şi introducând un cod de acces. Partea de deasupra se deschise imediat. Ygabba se strecură înăuntru. Îi făcu semn lui Boba să i se alăture. Cupola se închise. Crucişătorul începu să se ridice. Boba îşi coborî casca. Puse mitra lui Gilramos în poală.

— Ştii cum să zbori cu chestia asta? îl întrebă Ygabba.

Boba zâmbi, apucând comenzile. Crucişătorul ţâşni prin aer.

— Următoarea oprire, cetatea lui Jabba! strigă el.

Capitolul 27

Era noapte când ajunseră, în cele din urmă, la palatul lui Jabba. Andocară crucişătorul, apoi se îndreptară spre poarta principală. Sentinele înarmate păzeau uriaşa uşă de fier. Dar când Boba le arătă mitra lui Gilramos, părură impresionaţi.

— Poţi trece, spuse una dintre santinele. Se uită la Boba, apoi îşi ridică degetul mare. Dar nu şi ea.

— E cu mine, se răsti Boba. Sau vrei să discuţi problema asta cu Jabba?

Gardianul mormăi, dar le dădu drumul.

— Se pare că te cunosc, spuse Ygabba, uitându-se la Boba admirativ.

— Da, mă descurc, spuse el.

Se apropiară de sala tronului lui Jabba. Îi întâmpinară zgomote de veselie.

— Sună ca un ospăţ în desfăşurare, spuse Boba.

Intrară înăuntru. Dacă judecai după mizerie, ospăţul era aproape terminat. Platourile goale acopereau o masă lungă. Oaspeţii se lăsaseră pe spate în scaune sau se plimbau prin jur, vorbind. Jabba stătea pe tronul său. Mânca cu lăcomie pumni de viermi. Din când în când, lua câte o sorbitură lungă dintr-un tub care scotea bule. Apoi eructa zgomotos şi râdea.

— Se pare că am ratat cina, spuse Boba.

— Nu, spuse Ygabba, arătându-i. Uită-te acolo.

La capătul mesei celei mai apropiate de Jabba, mai erau mai multe platouri. Fiecare avea pe el câte un tort viu colorat. Mai multe erau acoperite de vrejuri oculare care fluturau. Boba le aruncă o privire, apoi se uită spre Jabba.

— O, Tu cel mai puternic dintre Hutti! strigă el, îndreptându-se spre tron. Am făcut aşa cum ai dorit.

Jabba se uită fix la el de parcă ar fi fost un alt vierme care se zvârcolea. Apoi văzu mitra împodobită pe care o ţinea Boba.

— Dă-mi-o, mormăi Jabba.

Boba îi întinse mitra. Jabba o luă. O ridică la lumină, o examină amănunţit, apoi o adulmecă.

— Miroase a trădare! bubui el. Miroase a Gilramos Libkath!

Lângă Jabba, Bib Fortuna şopti:

— Dar cum putem fi siguri că a murit?

Jabba îl privi cu dispreţ.

— Niciun Neimoidian nu s-ar despărţi vreodată de mitra lui! Se apleacă şi o aruncă într-o oală care scotea fum. Flăcările se ridicară imediat. În câteva momente, mitra dispăruse. Rămăsese doar cenuşa. Ai făcut bine! strigă Jabba. Apoi ochii i se îngustară. Dar cum rămâne cu Durge?

Boba clătină din cap.

— Îl vedeţi aici, Mărite Jabba? întrebă el cu voce tare. A eşuat. Iar eu – eu am triumfat!

Jabba îl privi, apoi aprobă din cap. Ridică braţele către oaspeţii săi.

— Ascultaţi cu toţii! Acest tânăr războinic a reuşit acolo unde alţii au eşuat! Vei primi o mare răsplată, tu... Se uită fix la Boba. Cum te numeşti, Mandalorianule?

— Boba. Boba Fett.

— Boba Fett! repetă Jabba.

În camera din jurul lui Boba, toată lumea aplaudă.

— Bravo ţie! spuse Ygabba.

Îi dădu un pumn prietenos în braţ.

— Mulţumesc, Mărite Jabba, spuse Boba.

Se închină. Ar fi bine să nu uiţi! gândi el.

— Dă-i recompensa, îi porunci Jabba lui Bib Fortuna.

Majordomul Twi'lek încuviinţă din cap. Coborî de pe platforma tronului şi veni spre Boba. Îi întinse un cip strălucitor.

— Plata ta, spuse el.

Boba luă cipul. Îşi scoase casca şi şi-o aruncă peste braţ. În timp ce se uita fix la cip, ochii i se măriră. Era suficient pentru a echipa *Sclav I* de trei ori! gândi el.

— Mai am şi alte misiuni pentru tine – multe altele! răsună vocea lui Jabba.

Boba aprobă din cap. Făcu un pas înapoi, cu Ygabba lângă el.

— Crezi că acum putem mânca? şopti ea.

— Sper că da, şopti el.

Se uită din nou la Jabba, dar atenţia îi era deja îndreptată spre alte chestiuni.

— Repede, spuse Ygabba, trăgându-l pe Boba spre masă. Înainte să-ţi dea altceva de făcut!

Dar, pe măsură ce se apropiau de masă, expresia lui Ygabba se întrista. Boba se uită la ea, apoi la numeroasele farfurii. Toate aveau deserturi – prăjituri, budinci, jeleuri, plăcinte wuorl.

— Nu ţi-e foame? începu el. Am crezut că ai spus...

Deodată, faţa lui Ygabba deveni palidă. Se uită fix în faţa ei, icnind.

— Tată! strigă ea.

Boba se întoarse. La capătul mesei stătea o siluetă firavă. Purta haine şi pălărie de bucătar, de culoare verde aprins. Avea în mână un cuţit de tort Vortexian plin cu bijuterii. În timp ce se uita fix la Ygabba, deveni şi el alb. Apoi exclamă:

— Fiica mea!

Boba îi privi cum se îmbrăţişau. Ygabba plângea. La fel şi Gab'borah.

— Cum se poate asta? întrebă bătrânul. Se uită pe lângă ea, spre locul unde stătea Boba. Tu...?

Ygabba dădu din cap.

— El a fost, tată. El ne-a salvat pe noi toţi. De Gilramos Libkath.

— Libkath, murmură Gab'borah. Părea că visează. A răpit-o acum cinci ani. Asta a fost înainte ca Jabba să mă aducă aici, ca bucătar...

Îi întinse o mână subţire lui Boba.

— Tinere, îţi datorez inima mea, spuse el. Şi viaţa fiicei mele. Mulţumesc.

Boba ridică din umeri. Apoi zâmbi.

— Cu plăcere.

Gab'borah îi făcu semn să vină mai aproape.

— Vino aici! spuse el.

Arătă spre un tort. Era la fel de înalt ca Boba şi acoperit cu glazură de mentă şi păstăi de vannilan[18]. În vârf era o trufă Ziziibbon care strălucea ca o bijuterie.

Boba îşi aşeză casca pe podea. Îşi strecură cipul de credit în buzunar, în siguranţă, lângă cartea tatălui său. În spatele lui bubui o voce.

— Nu te distra prea tare, tinere! arătă Jabba înspre el. Mâine dimineaţă îţi începi noua viaţă!

Boba aprobă din cap. Se gândi la *Sclav I* care îl aştepta în portul spaţial.

Apoi îl privi pe Gab'borah cum smulge trufa delicioasă de pe tort şi i-o întinde.

— Mănâncă! porunci Gab'borah.

Boba luă bomboana, rânjind.

— Mulţumesc, spuse el.

În sfârşit! Primise un ordin pe care era fericit să îl urmeze!

Îl auzi pe Jabba râzând şi ştiu că îşi găsise în sfârşit viitorul.

---

[18] Vannilan – tip de aditiv alimentar.

Sfârşit

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI…

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH…

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate.

Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

